

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Istoria

„mâinilor în rugăciune“

Renumita pictură „Miini în rugăciune“, lucrată de Albrecht Dürer (1472—1528), are o istorie tot atât de emoționantă și frumoasă, precum este însăși valoarea ei ca operă de artă.

Atunci cind tînărul Albrecht studia arta picturii împreună cu un alt tînăr, Franz Knigstein, prieten și coleg de studii, lucrau împreună ca muncitori pentru ca să-și poată plăti taxele școlare. Dar prelungitele ore ale muncii lor le mai lăsa foarte puțin timp pentru studii. Și pentru că în felul acesta se părea că nu vor putea reuși amîndoi să-și continue cu bine studiile, s-au hotărît ca numai unul să lucreze, în timp ce celălalt să urmeze neîntrerupt studiile. Astfel că Franz consimți să lucreze ca muncitor, în timp ce Albrecht, recunoscător, își continuă cariera nestingherit în artele frumoase, promițînd să-i returneze celuilalt favoarea făcută, după ce va deveni un artist plin de succes.

A fost nevoie să treacă mai mult timp ca Albrecht Dürer să-și poată desăvîrși întregul potențial al geniului său. Dar după ce termină, se înapoie ca să-și îndeplinească făgăduința făcută lui Franz, care era cu totul entuziasmat de succesul lui Albrecht. Își dădu însă repede seama că anii aceia de muncă fuseseră grei pentru colegul său. Degetele sale deveniseră prea butucănoase și diforme ca el să mai poată minui o pensulă de pictat. Nu mai putea niciodată să devină un

artist așa cum spera odinioară să fie, nici chiar în cazul în care Albrecht și-ar fi putut îndeplini cu prisosință promisiunea făcută cu mult înainte.

Într-o seară, pe cind Franz era îngenunchiat în rugăciune, Albrecht luă penelul și, cu tristețe și amărăciune în suflet, schiță pe o pinză trudele și diformele miini ale prietenului său, care îi făcuseră posibil succesul.

În felul acesta tabloul lui Albrecht Dürer „Miini în rugăciune“ este un omagiu adus spiritului de dragoste și sacrificiu de sine pentru care viața lui Franz Knigstein a constituit o mărturie.

*Iubiți frați și stimate surori,
Scumpi frați conlucrători,*

Din nou, de data aceasta pentru anul 1983, biserica, membrii comunităților noastre, noi toți sintem invitați iarăși să ne unim inimile și ființa noastră în rugăciune, pentru mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu pentru binecuvîntarea vieții și pentru bucuria păcii, cum și pentru a-I cere ocrotirea și prezența pentru anul ce se profilează la orizont. Rugăciunea este necesară pentru vitalitatea bisericii, iar în aceste zile, biserica și fiecare dintre credincioși are nevoie de o continuă reînnoire a puterii lor spirituale.

Au trecut aproape două mii de ani de cînd Domnul Hristos a fundamentat biserica Sa, ca să fie instrumentul Său reprezentativ pe acest pămînt. În această perioadă biserica a supraviețuit multor încercări făcute de a aduce la tăcere mărturia ei în favoarea Fiului lui Dumnezeu și a Fiului omului. Iar atunci cînd biserica, conștientă de poziția ei, de nevoia și chemarea sa, s-a înveșmîntat în hainele neprihănirii Domnului Hristos, a biruit orice obstacol din calea sa.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost — din abundență — binecuvîntată de cer. Pe lingă multitudinea darurilor pe care societatea contemporană le pune la dispoziție, în acest timp al saltului spectaculos al dezvoltării tehnice, consemnăm însă că pentru noi, cea mai mare binecuvîntare este minunatul sistem al adevărului pe care-l găsim în Sfînta Scriptură, cum și călăuzirea Spiritului Profetic care a dat curaj bisericii în decursul anilor. Recunoaștem în viața și experiența noastră colectivă și individuală mîna lui Dumnezeu lucrînd prin și pentru biserică, pentru ca Evanghelia Mîntuirii să-și continue drumul său glorios pentru ca nimeni să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică. (Ioan 3,16).

Aceste binecuvîntări sint totuși eficiente, numai atunci cînd sint însoțite de viața și puterea lui Isus Hristos, manifestîndu-se în viața și caracterul copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu, care lucrează prin Duhul Sfînt. Biserica este de fapt o unire între divin și uman, așa cum în Fiul omului natura divină și umană erau în mod tainic unite. În timp ce biserica este formată din ființe omenești, căci ea este alcătuită din păcătoși mîntuiți prin harul lui Dumnezeu, cu toate acestea, în mijlocul ei, invizibil ochiului omenesc, este prezentă și activă puterea Duhului lui Dumnezeu,

gata a face totul pentru cîștigarea biruinței. Această dimensiune spirituală, face ca biserica să fie deosebită de toate eforturile ce sint numai omenești.

Noi trebuie să recunoaștem faptul că Duhul Sfînt al lui Dumnezeu este gata a da binecuvîntarea Sa bisericii în activitatea ei, fiind necesar însă ca membrii să se consacre pe deplin slujirii din iubire lui Dumnezeu. Rugăciunea ne va conduce la pocăință, la o credință nezdruccinată în Isus Hristos și gata de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor.

Prelegerile din această Săptămîină de Rugăciune a anului 1983, se concentrează asupra bisericii — a relațiilor lui Dumnezeu cu biserica, cum și a relațiilor credincioșilor cu Dumnezeu și cu biserica, relațiile bisericii cu societatea, cum și tabloul bisericii în mijlocul evenimentelor finale ale Planului de Mîntuire.

Isus Hristos ne invită ca vocile, miinile și inimile noastre omenești, pe care Dumnezeu ni le-a dat... să-I fie închinat spre slava Sa și prosperitatea bisericii. În acest efort spiritual, fiecare dintre noi trebuie să ne cunoaștem atît locul cît și menirea noastră.

Omenirea are nevoie de pace și liniște; are nevoie ca norii amenințători ai războiului să se împrăștie și lumea să se știe în siguranță și la adăpost de amenințarea dezintegrării termo-nucleare.

Această Săptămîină de Rugăciune să culmineze cu experiențe spirituale unice și bogate în roadele Duhului Sfînt vizibile în viața noastră a tuturor.

Tot în această Săptămîină de Rugăciune, este venit timpul să ne reconsacrăm viața noastră Domnului și Mîntuitorului nostru precum și lucrării pe care El a așezat-o în fața bisericii Sale. Dar să nu uităm că leitmotivul, forța motrice a acestei experiențe trebuie să fie iubirea, după cum magistral definea acest lucru însuși Domnul Isus :

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. (Mat. 22,34—40).

D. Popa

sărbătoarea eliberării

Poporul român, ziua de 23 August 1944 i-a adus adevărata libertate sub toate aspectele ei. În anele istoriei neamului nostru, această zi s-a înscris ca un eveniment aducător de bucurii, de speranțe și de încredere în destinele lui. Ea a marcat momentul când întreaga națiune s-a ridicat spre a-și făuri noua istorie a devenirii sale umane și sociale. Ea a fost ziua celei mai calde încrederi și a celui mai lucid optimism în mersul ascendent spre acel simplu și firesc, mai bine și tot mai bine. Și de atunci, 23 August a căpătat rangul și virtutea pe care i-a acordat-o milioanele de oameni ai patriei românești. Aceasta, pentru că cei care astăzi o sărbătoresc știu că pot să-și asigure în continuare libertatea, prosperitatea și progresul ce i se cuvine.

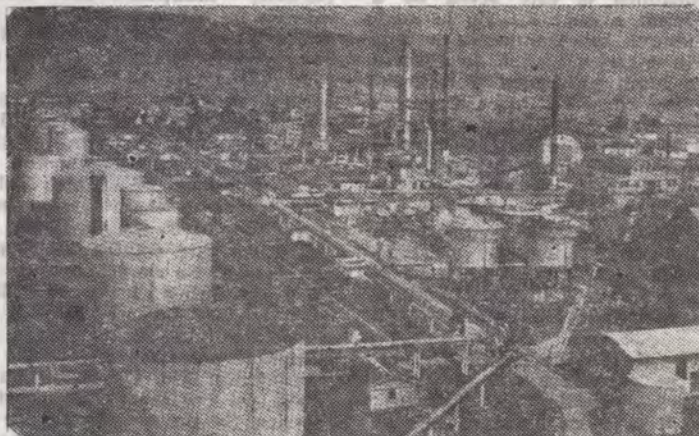
Increderea în posibilitățile reale de transformare spre mai bine a societății românești, în evoluția progresistă a tuturor compartimentelor vieții sociale stă astăzi la temelie unor vaste și diverse programe de dezvoltare națională. Un examen obiectiv al prefacerilor de mare anvergură prin care a trecut

țara noastră de la Marele August, duce la convingerea că stă în puterea fiilor patriei să lărgescă sfera de acțiune a progresului, și să deschidă noi perspective procesului de înaintare pe culmile bunăstării materiale și spirituale pentru toți locuitorii ei.

23 August a adus cu sine lichidarea exploatării și asupririi, instaurarea unor noi raporturi de producție, egalitatea socială a oamenilor, realizarea unității de interes și aspirații ale tuturor oamenilor de bine indiferent de na-

și libertății se bucură astăzi de concursul unanim al maselor largi de pe toate meridianele lumii.

Este o cinste pentru noi românii să constatăm că printre stegarii păcii la loc de frunte se află Președintele României. Într-una dintre cuvântări Domnia Sa spune: „Problema fundamentală a epocii noastre este aceea a opririi cursei înarmărilor, a trecerii la dezarmare și, în primul rând, la dezarmare nucleară, a asigurării unei păci trainice în întreaga lume... Acum, până nu au început să cadă

Refinăria Dărmănești, județul Bacău

DIN CUPRINS:

- Pagina Președintelui . . .	c.II
- 23 August, sărbătoarea eliberării	1
- Scopul lui Dumnezeu cu biserica Sa	2
- Biserica, preocuparea lui Hristos	3
- Biserica și Sfintele Scripturi	5
- Biserica și unitatea ei	7
- O slujire reală	9
- Biserica Crucii	11
- Biserica și unitatea ei	13
- Biserica Rămășiței lui Hristos	14
- Biserica și comunicarea ei cu cerul	16
- Biserica și chemarea ei	18
- Voi sînteți lumina lumii	20

ționalitate sau convingere religioasă. Aceste elemente fac să se știe că societatea socialistă reprezintă cea mai înaltă treaptă istorică la care a ajuns societatea omenescă.

Și pentru Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, ziua de 23 August 1944 a fost ziua eliberării. De atunci Casele de Rugăciune au fost redeschise și credincioșii de pe întregul cuprins al țării au deplina libertate să-și trăiască credința după convingerile lor.

În zilele noastre cu sporită intensitate se amplifică lupta pentru lichidarea ultimelor rămășițe ale dominației și asupririi. Pe toate continentele, milioane de oameni se pronunță hotărît pentru lichidarea politicii de agresiune și presiune, de dictat și de forță, precum și de amestec în treburile interne ale altor state. Idealurile păcii și ale progresului, ale independenței

bombele atomice, trebuie să determinăm oprirea producției de noi armamente nucleare! Să determinăm reducerea celor existente și lichidarea lor deplină! ... Să realizăm o lume fără arme, fără războaie!... Să asigurăm pacea!

În această zi de mare sărbătoare a întregului popor român, cu prilejul celei de a 39-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub dominația fascistă alături de întreaga națiune, cu bucurie și veselie, membrii Bisericii Advente, rostesc cuvîntul lor de recunoștință către cei ce au făurit acest plăcut climat de viață; își exprimă hotărîrea de a contribui prin fapte la sporirea binelui general; și roagă pe Bunul Dumnezeu să binecuvînteze în continuare pămîntul și poporul țării românești cu harul Său bogat; și lumea întreagă cu pace deplină.

Toma Cornel
Consilier Uniune

SCOPUL LUI DUMNEZEU

CU BISERICA SA

Biserica — o cetate așezată
pe un munte.

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost adusă la existență și organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a vesti lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost ca prin biserica Sa, să se reverse asupra lumii plinătatea și îndestularea Sa. Membrii bisericii, aceia pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să o transmită mai departe și să reflecte slava Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului Său; și prin biserică se vor manifesta în cele din urmă „domniile și stăpînirile din locurile cerești, ca să se cunoască finala și deplina manifestare a iubirii lui Dumnezeu.” (Efes. 3,10).

Multe și minunate sînt făgăduințele pe care le avem în Sfînta Scriptură referitor la biserică: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” (Is. 56,7). „Le voi face, pe ele și împrejurimile dealului Meu, o pricină de binecuvîntare; le voi trimite ploaie la vreme și această va fi o ploaie binecuvîntată... Le voi pune un răsad cărului i se va duce faima; nu vor mai fi mistuite de foame în țară și nu vor mai purta ocară neamurilor. Și vor ști astfel că Eu, Domnul, Dumnezeu lor, sînt eu, și că ele sînt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu. Voi sînteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sînt, Dumnezeu vostru, zice Domnul Dumnezeu.” (Ezech. 34,26, 29—31).

„Voi sînteți martorii Mei — zice Domnul, — voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sînt: înainte de Mine, n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sînt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mîntuitor. Eu am vestit, am mîntuit, am prorocit, nu sînt străin între voi: voi sînteți martorii — zice Domnul, — că Eu sînt Dumnezeu.” „Eu,

Domnul, Te-am chemat ca să dai mîntuire, și, Te voi lua de mînă, Te voi păzi și Te voi pune ca legămînt al poporului, ca să fii lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.” (Is. 43, 10-12; 42,6-7).

„La vremea îndurării Te voi asculta și în ziua mîntuirii Te voi ajuta: Te voi păzi și Te voi pune să faci legămînt cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: ‘Ieșiți!’ și celor ce sînt în întuneric: ‘Arătați-vă’. Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape. Voi prefăce toți munții Mei în drumuri, și drumurile Mele vor fi bine croite.” (Is. 49, 8-11).

Cîntă și fii veseli.

„Bucurați-vă, ceruri! Veselește-te, pămîntule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților! Căci Domnul mîngie pe poporul Tău, și are milă de nenorocii Lui. Sionul zicea: M-a părăsit Domnul și m-a uitat Domnul! Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pînteclului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat pe mîinile Mele, și zidurile tale sînt totdeauna înaltea ochilor Mei.” (Is. 49, 13-16).

Biserica este cetatea lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care El o are într-o lume răzvrătită; orice trădare față de biserică este o trădare față de El care a răscumpărat omenirea cu sîngele singurului Său Fiul. De la început de ființă, cei credincioși au constituit biserica Sa de pe pămînt. În fiecare veac Dumnezeu a avut veghetorii Săi, care au dat o mărturie credincioasă generației în care ei au trăit. Acești veghetori au transmis o solie de avertizare; iar atunci cînd a fost chemată să depună armura lor, alții le-au luat locul. Dumnezeu a adus pe acești martori în legătură, în legămînt cu Sine, unind biserica de pe pămînt cu biserica din ceruri. El Și-a trimis îngerii să slujească bisericii Sale, iar porțile iadului n-au putut să înfrîngă ne poporul Său.

În lungile veacuri de persecuții, conflicte și întunecime, Dumnezeu Și-a susținut biserica. Nici un nor n-a coborît asupra ei ca El să nu fie pregătit pentru acest lucru; nici o forță vrăjmeșă nu s-a ridicat spre a se opune lucrării Sale, ca El să nu fi prevăzut și să nu fi luat măsurile necesare. Toate s-au petrecut așa cum a plănuit și prevăzut El. El nu Și-a uitat biserica, ei în declarații profetice a înfățișat evenimentele ce aveau să se înfăptuiască, și pe care profeții le-au profetizat prin inspirația Duhului Sfînt, că vor urma să se împlinească. Legea Sa este legată de tronul Său, și nici o

putere a răului n-o poate nimici. Adevărul este inspirat și păzit de Dumnezeu; și el va triumfa în ciuda oricărei opoziții.

De-a lungul veacurilor de întuneric spiritual, biserica lui Dumnezeu a fost ca o cetate așezată pe un munte. Din veac în veac, prin generații succesive, învățătura cea curată a cerului a fost vestită cu putere. Așa slabă și plină de defecte cum ar părea, ea este totuși singurul obiect asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă — într-un mod special — suprema Sa preocupare. Ea este obiectul harului Său în care El își găsește plăcerea să-și manifeste puterea Sa de transformare a inimii.

„Cu ce vom asemăna, întreba Isus, Împărăția lui Dumnezeu, sau prin ce pildă o vom înfățișa?” (Marcu 4,30). El nu putea folosi împărățiile lumii acesteia, ca măsuri de comparație. În toată societatea omenească El n-a găsit ceva cu care să o poată compara, asemăna. Împărățiile pămîntului conduc, stăpînesc prin putere și autoritate. Dar în Împărăția lui Hristos, orice armă firească, orice instrument de asuprire, este îndepărtat. Această împărăție spirituală este menită a ridica și innobila omenirea... pe om. Biserica lui Dumnezeu este locul unei vieți sfinte, pline de diferite daruri și dotată cu Duhul Sfînt. Membrii acestei Împărății trebuie să-și găsească menirea și fericirea lor, în fericirea aceluia pe care îi ajută și-i binecuvîntează.

Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu dorește s-o înfăptuiască prin biserica Sa, pentru ca numele Său să fie glorificat. Un tablou al lucrării Sale este înfățișat în viziunea avută de profetul Ezechiel despre riul vindecător: „Apa aceasta curge spre tinutul de răsărit, se pogoară în cîmpie și se varsă în mare; și vîrsîndu-se în mare, aele mării se vor vindeca. Orice făptură vie, care se mișcă, va trăi pretutindeni, pe unde va curge riul... căci ori pe unde va ajunge apa această, aele se vor face sănătoase, și pretutindeni pe unde va ajunge riul acesta va fi viață... Dar lângă riul acesta, pe malurile lui de amîndouă părțile, vor crește tot felul de pomj roditori. Frunza lor nu se va vesteji, și roadele lor nu se vor sfîrși; în fiecare lună vor face roade noi pentru că aele vor ieși din sfîntul Locas. Roadele lor vor sluji ca hrană, și frunzele lor ca leac.” (Ezech. 47,8-12).

Chiar de la început Dumnezeu a lucrat, prin poporul Său pentru a aduce binecuvîntare asupra lumii. Pentru anticul Egipt, Dumnezeu a făcut pe Iosif un izvor de viață. Datorită integrității lui Iosif a fost păstrată viața întregii națiuni. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Aceste eliberări, aceste intervenții divine sînt niste pilde. Ele ilustrează binecuvîntările spirituale oferite lumii datorită legăturii cu Dumnezeu, căruia se închina Iosif și Daniel. Toți aceia în

a căror inimă locuiește Hristos, toți aceia care vor da pe față dragostea Lui pentru lume, sint lucrători împreună cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. După cum primește har de la Mintuitorul ca să-l împartă altora, din întreaga sa ființă se revarsă un flux de viață spirituală.

Dumnezeu a ales poporul Israel ca să descopere lumii caracterul Său. El dorea ca el să devină pentru omenire ca un izvor al mintuirii. Lor le-au fost incredințate soliile cerului, descoperirea voinței lui Dumnezeu. În zilele de la început ale poporului iudeu, multe neamuri datorită unor practici corupte, au pierdut cunoașterea de Dumnezeu. Cîndva, și acestea L-au cunoscut, dar „măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au datat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat”. (Rom. 1,21). Totuși, în mila Sa Dumnezeu nu le-a nimicuit. El a plănuțit să le ofere din nou ocazia de

a-L cunoaște prin poporul Său ales. Prin învățătura din serviciile zilnice, Hristos trebuia să fie înălțat înaintea tuturor neamurilor, și toți aceia care aveau să privească la El, aveau să trăiască. Hristos însuși Se afla la temelia sistemului iudaic. Întreg sistemul de tipuri și simboluri din vechime, nu era decît o profeție a E vangheliei, o prezentare în care se aflau făgăduințele mintuirii.

Poporul Israel a uitat pe Dumnezeu

Dar poporul Israel a pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pămînt. Ei au uitat pe Dumnezeu și au dat greș în a-și împlini misiunea lor cea sfîntă. Binecuvîntările pe care le-au primit, n-au adus lumii nici o binecuvîntare. Toate avantajele pe care le-au avut, le-au folosit pentru preamărirea lor. Ei s-au izolat de lume, cu scopul de a scăpa de ispite. Restricția pe care Dumnezeu a pus-o în ceea ce privește legătura lor cu popoarele idolatre, ca un mijloc de a-i împiedica să se molipsească de practicile păgîne, ei au folosit-o ca să ridice un zid de despărțire între ei și celelalte neamuri. Ei au jefuit pe Dumnezeu de slujirea pe care o cerea din

partea lor și au jefuit pe aproapele lor de călăuzirea religioasă ce erau datori să le-o ofere cum și de un exemplu de sfințenie.

Preoții și conducătorii au ajuns fixați într-un ceremonialism formal, înfăptuind mai mult din rutină decît din înțelegerea lui. Ei au ajuns să se mulțumească cu o religie legalistă, și a devenit imposibil pentru ei să dea și altora adevărurile cele vii ale cerului. Ei propovăduiau propria lor neprihănire ca fiind suficientă, și nu doreau ca un element nou să fie adus în religia lor. Bunătatea lui Dumnezeu față de oameni, ei nu o acceptau, nu o înțelegeau ca fiind ceva aparte de ei, ci legată de meritele lor, de faptele lor cele bune. Credința care lucrează din dragoste și care curăță sufletul nu putea găsi vreun punct în care să se unească cu religia Fariseilor, formată din ceremonii și porunci omenestii.

Despre Israel Dumnezeu declara: „Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” (Ier. 2,21). „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade”. (Osea 10,1). „Acum dar, — zice Domnul — locuitori ai Ierusalimului și bărbații ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu Mă așteptam să facă struguri buni?”

„Vă voi spune însă acum, ce voi face viei Mele; îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul ca să fie călătată în picioare; o voi pustii, nu va mai fi curățită, nici săpată, spini și mărăcini vor crește în ea! Voi porunci și norilor, să nu mai ploaie peste ea. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sint vița pe care o iubea. El Se aștepta la judecată, și cînd colo, iată singe vărsat! Se aștepta la dreptate, și cînd colo, iată strigăte de apăsare!” (Is. 5,3-7). „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-adeceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpîniți cu asuprire și cu asprime”. (Ezech. 34,4).

Conducătorii iudei se considerau prea înțelepți ca să aibă nevoie de sfaturi, și prea neprihăniți ca să aibă nevoie de mintuire, prea mult onorați ca să mai aibă nevoie de onoare ce vine de la Hristos. Mintuitorul S-a întors de la ei, spre a încredința altora privilegiile de care ei au abuzat și de lucrarea pe care ei au disprețuit-o. Slava lui Dumnezeu trebuia să fie descoperită și Cuvîntul Său întărit. Împărăția lui Hristos trebuia să se realizeze în inimile celor credincioși din lumea noastră. Mintuirea lui Dumnezeu trebuia să fie făcută cunoscut în orașele din pustie; iar ucenicii, erau chemați să facă lucrarea pe care conducătorii iudei au refuzat s-o facă.

E.G. White

BISERICA PREOCUPAREA LUI HRISTOS

A umbla cu Hristos înseamnă a fi plin de spiritul iubirii Sale.

Preocuparea, interesul lui Isus Hristos pentru biserica Sa, este asemănat de apostolul Pavel cu iubirea desăvîrșită a unui soț pentru soția sa.

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană”. (Efes. 5,25-27).

Hristos iubește biserica, și dorește să facă lucruri mari pentru ea; s-o prezînte asemenea unei mirese împodobită pentru bărbatul ei. El o hrănește și Se îngrijește de ea așa cum se poartă cineva cu propriul său corp. „Căci nimeni nu și-a urit vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica”. (vers. 29). Cu Biserica Sa El dorește să aibă o legătură așa de strînsă, atît de intimă, încît să fie un „singur trup”. (vers. 31-32). Este oare posibil să se exprime în grai omenesc o iubire mai mare decît aceasta?

Astfel de manifestări ale dragostei lui Hristos pentru biserica Sa, — în mod normal — trebuie să o determine a răspunde în măsura iubirii manifestată față de ea. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întii”. (Ioan 4,19). Acest răspuns al iubirii ar trebui să se manifeste într-o atitudine de credincioșie, supunere și ascultare, căci Domnul spune: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. (Ioan 14,15).

„Din nefericire însă prea adesea biserica n-a înțeles ascultarea față de Poruncile lui Dumnezeu așa cum a învățat Mintuitorul lucrul acesta. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă, iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. (Mat. 22, 37-39). Ascultarea față de o astfel de poruncă înseamnă

ceva mai mult decît numai o simplă conformare exterioară față de niște precepte.

„Dar să reținem faptul că ascultarea nu este numai o simplă și formală supunere, ci o slujire din iubire... Ascultarea — slujirea și supunerea loială, a iubirii — este adevăratul semn al faptului că sintem ucenicii Săi”. (C.H. p. 66-ed. 1980).

„Îndreptățirea este sfințenie, este asemănarea cu Dumnezeu, iar Dumnezeu, „este dragoste” (1 Ioan 4, 16). Ea este conformare față de Legea lui Dumnezeu, „căci toate poruncile Tale sînt drepte”, îndreptățire — trd. engl. (Ps. 119, 172 u.p.), iar „dragostea, este împlinirea Legii”. (Rom. 13,10). „Îndreptățirea este dragoste, iar dragostea este lumina și viața lui Dumnezeu”. (Cuget. 18).

Suprema preocupare a lui Dumnezeu (a Solului ceresc — conform Efes. 5,25-27), este să știe că Biserica (soția Sa) Îl iubește. Vorbind în termenii limbajului omnesc putem spune că El Se întreabă adesea: „Știe oare ea, biserica, cît de mult o iubesc? Este ea conștientă de marea Mea dragoste pentru ea, văzînd lucrul acesta în toate lucrările cele bune pe care le-am făcut pentru ea și pe care încă le mai fac? Ea mărturisește că Mă iubește și Mă ascultă, dar Mă iubește ea oare cu toată inima ei, cu tot sufletul și cu tot cugetul ei?”.

Eu stau la ușă și bat

Domnul știe că unii din biserica Sa nu-L iubesc în măsura în care ar trebui, și în raport cu minunatele manifestări ale harului și iubirii Sale, căci El, Martorul Credincios, spune: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. (Apoc. 3,20). El bate la ușa inimii noastre. El Se află în fața inimii laodiceene căutînd să intre, dar la bătaia Sa, la ușa inimii nu se aude nici un răspuns... și ușa multora rămîne închisă. Cum poate oare Acela care iubește atît de mult biserica să creadă în mărturisirea iubirii noastre, ațita timp cît nu Îl permite să intre în inimile ce mărturisesc a-L iubi?

Credeți oare cumva că neprimind nici un răspuns, faptul acesta Îl minie? Nu, nicîdecum. El Își iubește biserica. Ea este prețioasă pentru El. El încă speră și dorește să o aibă pentru El, ca proprietate a Sa; dar El este rănit și mîhnit, este intristat profund. „Mîhnire”, „profundă intristare”: expresii ce-sîu a izvorul în dragoste. Nu poți intra în fața cineva care nu te iubește. Îl poți răni, îl poți minia, dar nu-l poți mîhni. A-l mîhni, sau a-l intrista profund, înseamnă a cauza dureri cuiva pe care-l iubești mult.

Aceasta este reacția lui Hristos la insensibilitatea noastră. El nu Se minie. El Se miră doar. Se întreabă cum putem noi oare să fim indiferenți față de apelurile Sale insistente, față de apelurile iu-

birii Sale. Cum poate fi cineva atît de impietrit și rece?

Cum putem explica noi oare o astfel de atitudine lipsită de sensibilitate? De ce oare unii din biserică nu răspund repetatelor Sale apeluri, repetatelor Sale bătăi la ușa inimii? Martorul credincios explică lucrul acesta prin faptul că ea, biserica se consideră satisfăcută, „multumită de starea ei”. „Pentru că zici: „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”. (vers. 17).

Se pare că ea (biserica) nu-și dă seama de multiplele ei nevoi. Dar Acela care o iubește atît de mult este foarte preocupat de starea ei și în iubirea Sa, El caută să o ajute: „Eu mustru și pedepesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de rivnă dar, și pocăiește-te”. (vers. 19). Biserica nu este capabilă să recunoască marea Sa iubire pentru ea ca biserică așa că adesea, înțelege greșit preocuparea Lui față de ea. El nu o critică și nici nu umblă să caute numai greșeli la ea. Numai pentru faptul că o iubește, o mustră și o pedepsește... Apelurile Sale la inima ei sînt pentru a o determina să-L lase să intre, pentru a-i putea remedia deficiențele făcînd-o fericită. Apelul Său este făcut pentru a o determina să-I îngăduie a intra în inimă, în viața copiilor Săi, spre o reală identificare între Mintuitor și mintuit.

De la început de făptură, Dumnezeu a dorit să fie aproape de poporul Său. De aceea El a venit să viziteze pe Adam și Eva în „răcoarea zilei”. (Gen. 3,8).

„Adesea pe cînd mergeau prin grădină, în răcoarea zilei, ei auzeau vocea lui Dumnezeu, și aveau, față către față, comuniune cu Cel Veșnic” (Ed. 21). Chiar după ce Adam și Eva au păcătuit Dumnezeu a comunicat cu ei prin patriarhi și prin oaspeți îngerești. Mai tirziu, după ce Și-a eliberat poporul din sclavia egiptului, El a poruncit: „Să-Mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor”. (Ex. 25,8). Acolo S-a manifestat El în slava (Sechina) și în stîlpul de nor și de foc. El S-a îngrijit continuu de hrana lor, de apă, de sănătatea și ocrotirea lor; El a fost mereu călăuză lor.

În cele din urmă însă, Dumnezeu Și-a manifestat dovada cea mare a iubirii și dorinței Sale de a fi cu poporul Său. „Și-i vor pune numele Emanuel, care, tîlmăcit înseamnă: „Dumnezeu este cu noi” (Mat. 1,23), Dumnezeu „Cel ce a fost arătat în trup”. (1 Tim. 3,16). Marea despărțire pe care păcatul a produs-o între Dumnezeu și om, a fost acum remediată prin acțiunea alegerii lui Hristos și hotărîrea de dăruire a Tatălui. Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat — pentru noi — pe Fiul Său — ca să fie Dumnezeu cu noi. Atît de scumpi Îi sîntem, încît El a coborît aici la noi, ca să locuiască în mijlocul nostru.

Mai bine de treizeci de ani Emanuel a locuit cu și în mijlocul fa-

miliei omenești. Apropiindu-se timpul pentru plecarea Sa de pe pămînt, preocuparea Lui cea mare a fost aceea ca urmașii Săi să-și dea seama, să fie convingiți de faptul că El va fi încă și mai departe cu ei. La început le-a zis: „Eu mă duc la Tatăl”. (Ioan 14,12). Dar i-a asigurat imediat: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”. (Ioan 14,18). Ucenicii Săi n-au putut pricepe această contradicție. Dar El le-a făgăduit „un alt Mîngietor”, Duhul Sfînt, care este, de asemenea, una din persoanele Dumnezeirii. Cu El avea să fie la fel ca și atunci cînd Isus era în mijlocul lor. Duhul Sfînt avea să fie reprezentantul Său.

Asigurarea dată de Isus este aceea că El, Duhul Sfînt Mîngietorul „va rămîne cu voi în veci”. (Vers. 16). În acest fel El stabilește faptul că vom continua să avem pe Dumnezeu cu noi. Dorința și preocuparea Lui cea mare este aceea ca noi să fim în cunostință de dorința Lui de a locui cu noi, și ca El să fie cu noi. Iată cum repetă El acest gînd, inclusiv prezența Tatălui Său. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. (vers. 23).

Dacă cumva nu ne-am convins încă de cele ce El a spus, Mintuitorul continuă ideea în capitolul 15 din Ioan în parabola vitei și a mlădițelor. „Rămîneți în Mine, și Eu voi rămînea în voi”. (Ioan 15,4). Această legătură strînsă, continuă, este necesară pentru viață, pentru creștere, pentru aducere de roade. Apelul Lui este acela de a rămîne „în dragostea Mea”, de a „păzi poruncile Mele” (care sînt dragoste) și de a „rămînea în dragostea Lui”. (vers. 9-10).

Prezența Sa aduce iubire.

Prezența continuă a lui Dumnezeu în persoana Duhului Sfînt aduce dragoste, „pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt, care ne-a fost dat”. (Rom. 5,5). Cînd Duhul Sfînt a coborît asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii „tot cerul a coborît ca să privească și să adore înțelepciunea iubirii fără egal și de necuprins. De aceea, răpit și plin de uimire, apostolul exclamă: „Aceasta este iubirea!”

Chiar de cînd Adam și Eva au căzut în păcat, Dumnezeu S-a străduit pe orice cale posibilă să-și demonstreze dragostea Lui față de noi. În repetate rînduri El a acționat pentru a locui cu poporul Său. Exprimîndu-și dorința Sa de a fi cu noi, Dumnezeu a dorit ca noi să răspundem cu o iubire față de El care să fie exprimată „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. (Mat. 22,37). El știe că o astfel de iubire în inimile noastre, ne va aduce binecuvîntare și un mare succes în biserică.

„Legea lui Dumnezeu este împlinită numai atunci cînd oamenii Îl

iubesc cu toată inima, mintea, sufletul și puterea, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Manifestarea acestei iubiri este aceea care aduce slavă lui Dumnezeu în locurile Prea Înalte, iar pe pământ pace și bună învoire între oameni. Dacă această dragoste ar face societatea, lumea să crească, să se dezvolte, atunci am vedea acțiunea principilor ei nobile în curtoazia și sensibilitatea creștină și în iubirea creștină față de singele răscumpărător a lui Hristos. Transformarea spirituală va fi văzută în toate familiile, în instituțiile și în comunitățile noastre”.

Dar care a fost răspunsul bisericii Sale la încercarea Sa de a locui cu noi? Prea adesea El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Prea adesea, când față de iubirea Lui nu s-a dat un răspuns pozitiv, durerea inimii Sale a fost exprimată în cuvinte de lamentare adică: „Cum să te dau”. (Osea 11,8).

Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos, care S-a îngrijit atât de mult de biserica Sa, care a iubit-o și a răscumpărat-o cu prețul vieții Sale, este dezamăgit atunci când vede că aceia pentru care a făcut atât de mult, se alipesc mai mult de lumea păcatului, îndepărându-se de ceea ce este curat și sfânt. (Iacob 4,4). El nu poate accepta faptul că aceia care au fost săpați pe palmele Sale (Is. 49,16) preferă compania păcatului, în loc de compania neprihănirii Sale.

El este mhnit de faptul că biserica, atât de prețioasă înaintea Lui, se împodobește pentru a plăcea altcuiva și pentru faptul că El nu mai este nicidecum „omul cel ascuns” al inimii ei. „Podoaba noastră, să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blind și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, și erau supuse bărbaților lor”. (I Petru 3,3-5). Este zdrobitor de dureros pentru El că constată că după toate dovezile iubirii Sale pentru noi, vorbirea și acțiunile noastre să arate că noi dăm pe față o dragoste mai mare pentru alte persoane sau pentru alte lucruri decât pentru El; că nu-I dăm locul cuvenit, de frunte, în inimile și viața noastră.

Cu toată tendința de înstrăinare a unora dintre cei ce compun biserica, fapt ce a mhnit și mhneste nespus pe Cel ce ne iubește așa de mult, El totuși ne iubește. El dorește ca biserica Lui să fie cu El. El dorește mult să „între și să cîneze” cu fiecare dintre cei ce sînt ai Săi. Biserica este și va rămîne lumina ochilor Lui, „singurul obiect asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă într-un mod special suprema Sa atenție”.

Dacă am putea să ne dăm seama, să înțelegem marea și nemu-

ritoarea Lui iubire pentru noi, poziția Sa iubitoare de a ierta păcatele noastre, și suprema Sa dorință de a fi una cu noi, n-am fi noi oare atunci mai dispuși și mai binevoitori de a ne vedea așa cum sîntem? Bunătatea lui Dumnezeu, nu ne îndeamnă ea oare la pocăință? „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Rom. 2,4). Este de neînțeles faptul că noi am putea disprețui o așa bunătate. De aceea spune profetul Ioel: „Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare”, ca să putem plinge „între tindă și altar” pentru păcatele noastre și pentru că n-am răspuns bunătății lui Dumnezeu cu dragostea cuvenită. (Ioel 2,15-17). Trăind astfel această experiență, vom vedea împlinindu-se atunci făgăduința: „Căci Domnul face lucruri mari”. (vers. 21).

Noi „ne vom bucura și ne vom veseli în Domnul”. (vers. 23). „Și veți ști că Eu sînt în mijlocul lui Israel, că Eu sînt Domnul, Dumne-

zeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară” (vers. 27). Aceasta explică faptul că El încă bate la ușa inimilor noastre. Iar repetatele Lui insistențe de a intra în inimile noastre dau dovadă de faptul că El continuă să ne iubească, că noi îi sîntem încă prețioși și că El nu ne poate părăsi.

Ce Dumnezeu minunat este Dumnezeu nostru! Ce experiență glorioasă și biruitoare așteaptă biserica, atunci cînd ea va deveni una cu Hristos! Să consacram și să dăm lui Dumnezeu inima noastră, cu toate simțămintele ei, deschizind larg ușa inimii noastre și invitîndu-L să intre. În curînd biserica va fi triumfătoare, și atunci vom fi cu El și-L vom vedea față către față. În final, dorința cea mare a lui Isus de a fi cu poporul Său se va împlini iar rugăciunea Lui va primi atunci răspunsul așteptat: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea”. (Ioan 17,24).

Comitetul Uniunii

BISERICA ȘI SFINTELE SCRIPTURI

Biserica va căpăta putere
prin-o cunoaștere profundă
a adevărurilor Bibliei

Lucrînd la traducerea Bibliei în unul din dialectele africane, și căutînd expresiile cele mai potrivite pentru o mai exactă lucrare, traducătorul a cerut sprijinul unui indigen care vorbea perfect acest dialect. Cum acesta nu prea era familiarizat cu conținutul Bibliei, era nevoie ca traducătorul să se oprească adesea și să-și ia timp să-i explice totul, pînă cînd se convingea că acesta înțelegea pe deplin pasajul respectiv. La un moment dat africanul spuse: „Cartea aceasta nu este ca toate celelalte cărți. Cînd cineva citește în această carte, el aude pe altcineva vorbindu-i în inima sa”.

Cu certitudine, aceasta este ceea ce explică puterea Cuvîntului lui Dumnezeu. Prin paginile lui, vocea lui Dumnezeu vorbește direct inimilor noastre. Istoria Bisericii Creștine aduce mărturie elocvente cu privire la faptul că orîdecite ori oamenii, bărbați și femei, au redescoperit Biblia, în viața acelor cre-

știni a avut loc experiența unei reforme și reinviării.

Cînd Martin Luther a auzit vocea lui Dumnezeu vorbindu-i din paginile Cuvîntului sacru, atunci, a luat ființă marea reformator german. În timpul unei mari decăderi morale în Anglia, un tinăr absolut de la Oxford pe nume John Wesley, a constatat că inima sa este în mod ciudat încălzită, atunci cînd vocea lui Dumnezeu îi vorbește cu simplitate din paginile sfinte. Ca rezultat, suflul unei noi vieți a revitalizat nu numai biserica, ci și întreaga societate engleză a aceluia timp.

Realitatea acestui adevăr este valabilă nu numai în dreptul credincioșilor bisericii, ci chiar și în viața slujitorilor ei, a celor care prin excelență ar trebui să cunoască acest lucru. Despre un slujitor al Bisericii ni se spune că la un moment dat, credința sa în inspirația Bibliei a început să se zdruncine. Confuz și neînstate să facă față teoriilor timpului său, a ajuns să aibă serioase dificultăți și îndoeli cu privire la Sfînta Scriptură. Totuși, el a luat toate

cărțile pe care le avea și care vorbeau „despre Biblie” și le-a încuiat într-un dulap. Apoi s-a dus și și-a cumpărat o Biblie nouă spunând: „Nu mai sînt sigur dacă aceasta este ceea ce susținea tatăl meu și anume, — Cuvîntul lui Dumnezeu — dar un lucru sînt sigur și anume că, dacă Biblia este totuși Cuvîntul lui Dumnezeu, dacă mă apropiez de ea fără prejudecăți, cu inima și mințile deschise, aceasta va aduce liniștea și asigurarea de care are nevoie sufletul meu”. Și așa s-a întîmplat.

Din nefericire însă, în ciuda faptului că ea este pentru creștin Cuvîntul lui Dumnezeu, este — se pare — cea mai puțin citită, de către creștini, cea mai puțin cunoscută și cea mai puțin folosită dintre cărți. N-ar fi oare ciudat dacă după ce am cumpărat un televizor și l-am instalat în apartamentul nostru, nu l-am deschide niciodată? Mulți, foarte mulți dintre creștini tratează Biblia așa cum se folosește un om beat de stîlpii publici pentru iluminarea străzilor și anume, pentru sprijin și nicidecum pentru iluminare.

Este un motiv de îngrijorare faptul că uneori chiar noi ca Adventiști de Ziua a Șaptea, sau unii dintre noi, nu mai putem — să fim — pe bună dreptate — numiți ca oameni ai Bibliei. Am uitat adesea că adevărurile ei sînt viața și puterea noastră.

Faptul că în unele locuri, studiul Sfințelor Scripturi este în regres în mijlocul nostru, lucrul acesta poate fi văzut în Școala de Sabat. Se pare că în linii generale participarea la Școala de Sabat nu este considerată tot așa de importantă ca participarea la serviciul divin. Iar dintre cei ce iau parte la serviciul divin al Școlii de Sabat, nu toți au studiat lecțiunea. Tot în legătură cu Școala de Sabat s-ar mai putea spune că unii diaconi, în prezentarea studiilor, țin cîte o predică așezîndu-se în prim plan, sau conduc discuții sterile și nesemnificative.

Dar ce legătură există însă între Școala de Sabat și prelegerile Săptămîinii de Rugăciune? De ce să privim numai partea negativă? Ce anume iese în evidență în Școala de Sabat în dreptul comunităților noastre, și cu unii dintre membrii noștri? Școala de Sabat este unul din mijloacele pe care le are biserică și prin care se verifică gradul de interes spiritual al membrilor comunității. Este oglinda interesului față de Cuvîntul Adevărului.

O schimbare este necesară.

În prelegerea de față, se atrage atenția asupra unor stări de lucruri nu pentru a critica, sau a afișa un negativism neprincipial, ci pentru a sublinia un adevăr de necontestat și anume, o schimbare în concepția apartenenței noastre la biserică și a relației păcătoș-Mintuitor, păcătoș-mintuire, care trebuie să aibă loc. De nimic nu este mai

multă nevoie în viața noastră spirituală, decît de a expune sufletele noastre — în golițiunea lor — acțiunii Cuvîntului lui Dumnezeu.

Dacă trebuie și este nevoie de o reinviore spirituală printre copiii lui Dumnezeu — și noi știm că acest lucru este o necesitate axiomatică — atunci această reinviore spirituală va trebui să înceapă printr-un studiu personal, intens și profund al Scripturilor. Noi trebuie să ne găsim din nou în jurul Cuvîntului lui Dumnezeu alături ca comunitate la studiu în Școala de Sabat, cit și printr-un studiu personal.

Să începem acum, în această clipă a Săptămîinii de Rugăciune să ne adîncim în paginile Cuvîntului Sfînt. Astfel, în 2 Timotei 3,13-17 citim:

„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi pe ei înșiși. Tu să rămii, în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat căci știi de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoștri Sfințele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mîntuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

Apostolul Pavel este preocupat aici de necesitatea de a feri pe credincioșii de influența stricăcioasă a onora și de învățăturile lor deșarte. Interesant și vrednic de reținut este faptul că el găsește protecția de care are nevoie în Cuvîntul lui Dumnezeu. Ce poate face el pentru noi? Iată:

1. Poate să dea înțelepciunea care duce la mîntuire (vers. 15).
2. Ne învață doctrina cea adevărată (vers. 16), și ne apără de curente înșelătoare.
3. Ne mustră (vers. 16).
4. Ne îndreaptă (vers. 16).
5. Ne dă înțelepciune pe calea mîntuirii (vers. 16).
6. Ne face capabili să creștem spre desăvîrșire (vers. 17).
7. Ne face în stare, ne echipează, pentru a putea sluji lui Dumnezeu și semenilor noștri, în mod eficient — făcîndu-ne destoinici pentru orice lucrare bună (vers. 17).

Și ce ne mai spune Biblia că poate să facă pentru noi? Iată ce ne spune apostolul Pavel în Romani 16,4 în legătură cu aceasta:

„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea, și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”.

Sintem asigurați că prin Cuvîntul Scripturii:

8. Avem mîngîiere, adică nădejde, atunci cînd împrejurările și experiențele vieții ne apar fără nici un fel de nădejde.

Apostolul Petru pune față în față calitățile trecătoare ale experienței

omenești, cu statornicia neclintită a Cuvîntului lui Dumnezeu.

„Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii, iarba se usucă și floarea cade, dar Cuvîntul Domnului rămîne în veac. Și acesta este Cuvîntul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie. Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire, dacă ați gustat în adevăr ce bun este Domnul”. (1 Petru 1,24-25; 2,1-3).

Apostolul Petru ne reamintește aici că Scripturile, Cuvîntul lui Dumnezeu, constituie:

9. Instrumentul folosit de Duhul Sfînt pentru a declanșa și trăi experiența nașterii din nou, (1 Petru 1,23);

10. Cel care face posibilă creșterea noastră spirituală (1 Petru 2,2).

Tot Petru este acela care ne asigură de faptul că „El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă”. (2 Petru 1,4). În aceste gînduri ale acestui minunat apostol găsim resubliniate ideile din punctul nouă. Prin Scripturi — prin făgăduințele lui Dumnezeu pe care le conțin — noi sîntem făcuți părtași naturii Dumnezeiești. Chiar ceva mai mult, apostolul precizează anume că Sfînta Scriptură este:

Un scut împotriva corupției, a stricăciunii.

11. Ele ne ocrotesc de stricăciunea care este în lume prin poftă, adică în ispita de a ceda în a satisface dorințele firii pămîntești, ale trupului, care ne înconjoară pretutindeni. În această luptă, Scriptura ne înarmează cu cele de trebuință pentru cîștigarea biruinței, asupra păcatului.

Să ne gîndim la întîlnirea dintre Fiul lui Dumnezeu și Satana vrăjmașul Său, în pustia ispitirii. În Evanghelia după Matei citim:

„Ispititorul s-a apropiat de El, și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pîini”. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu”. Atunci diavolul L-a dus în sînta cetate, L-a pus pe streșina Templului și i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mîini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră!”. De asemenea este scris, a zis Isus, să nu ispitești pe Domnul Dumnezeu Tău! Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, L-a arătat toate împărățiile și strălucirea lor, și i-a zis: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața

la pământ și Te vei închina mie!" „Plecă, Satano, i-a răspuns Isus, căci este scris: „Domnului, Dumnezeului Tău să te închini și numai Lui să-i slujești". (Matei 4,3-10).

Apărarea lui Isus, a Fiului lui Dumnezeu împotriva ispitei a fost: „Stă scris". Aceasta trebuie să fie și puterea noastră așa cum spune psalmistul:

„Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul: mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orinduirile Domnului sînt fără prihană și veselesc inima; poruncile Domnului sînt curate, și luminează ochii". (Ps. 19,7-8).

Ne este spus că Cuvîntul lui Dumnezeu dă înțelepciune celui neștiutor și luminează ochii. Cu alte cuvinte, Scriptura fortifică intelectul. Cît de adevărat este acest lucru. De multe ori vedem oameni simpli, fără o educație scolastică deosebită dar care au un intelect dezvoltat, superior, datorită influenței Cuvîntului lui Dumnezeu.

„În educația creștină nimic nu este mai puternic pentru întărirea intelectului decît studierea Scripturilor. Pentru dezvoltarea noastră spirituală nici o altă carte nu este așa de eficientă a înălța gîndurile și a da tărie facultăților intelectuale ca adevărurile cele vaste și inobilatoare ale Sfințelor Scripturi. Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu ar fi studiat așa cum ar trebui să fie, atunci oamenii ar avea vederi atît de largi, caractere atît de nobile și statornice cum rar se vîd în zilele noastre". (C.H. 90, ed. 1980).

Am putea continua, pentru că sînt foarte multe pasaje care ne vorbesc despre ceea ce pot face Scripturile pentru noi. Dar să mai citim un pasaj din Sfînta Scriptură, pentru că este unul dintre cele mai importante:

„Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață". (Ioan 5,39-40).

12. Scripturile ne vorbesc despre Hristos.

Nu există nimic mai important în viața celor credincioși, decît de a-și lua timp și a privi la Isus Hristos.

„Să lăsam ca mintea noastră să se ocupe de iubirea Lui, de frumusețea și desăvîrșirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de Sine, Hristos în umilința Sa, Hristos în toată curăția și sfințenia Sa, Hristos în nesup de marea Sa iubire — iată care trebuie să fie subiectul contemplării noastre. Numai iubindu-L, imitîndu-L pe El și depinzînd în totul de El, vom putea fi transformați după chipul și asemănarea Sa". (C.H./71 ed. 1980).

Ce se va întîmpla cu noi atunci cînd Scripturile ne vorbesc despre Hristos? Evanghelistul Luca ne transmite cuvintele lui Cleopa și ale prietenului său, care mergeau pe drumul Emausului cu Isus, fără

să știe că este El. Le ardeau inimile atunci cînd le vorbea Isus. Inimile noastre trebuie să ardă în noi așa cum ardeau inimile celor doi ucenici pe drumul spre Emaus. Nu este oare aceasta nevoia noastră? Inimi arzînde! Cît de mare nevoie avem astăzi ca inimile noastre să ardă în lăuntru nostru! Studiul Sfințelor Scripturi ne va aduce la picioarele lui Isus, și va face ca inimile noastre să ardă în lăuntru nostru, să ardă pentru El.

Nimic nu vrea mai mult Satana să realizeze în viața noastră decît să ne facă să fim ocupați, chiar și cu cele religioase, cu activități religioase, ca să nu mai avem timp a ne expune sufletele Cuvîntului lui Dumnezeu. El nu se îngrijorează de faptul că sîntem ocupați în comitetul comunității, în alte comitete, cu activități sociale, repetiții de cor, cu planuri pentru construirea caselor de rugăciune și chiar

cu lucrarea misionară, atîta vreme cît sîntem prea ocupați pentru a mai studia Biblia. Nu este nimic rău în toate cele enumerate mai sus. Toate sînt necesare și importante, dar sînt substituiți foarte sărace ale studierii Cuvîntului lui Dumnezeu.

În această Săptămînă de Rugăciune să rugăm pe Cel Atotputernic ca să nu mai existe nimic care să ne împiedice a studia Cuvîntul lui Dumnezeu și să-i dăm locul ce i se cuvine în viața noastră și în comunitate. Atunci cînd sîntem cu adevărat serioși a asculta vocea lui Dumnezeu care ne vorbește de pe paginile Cărții Sale, atunci vom trăi experiența reînvi-orării și reformațiunii după care țînjim de atîta timp, și pentru care ne rugăm, și atunci vom fi martorii împlinirii profeției din Apocalips 18,1 — care ne spune că „pămîntul s-a luminat de slava Lui".

Comitetul Uniunii

BISERICA ȘI UNITATEA EI

Biserica lui Dumnezeu
are în sine toate elementele
necesare unității ei.

Subiectul acesta atît de discutat al unității, încorporează în sine învățătura Scripturii cu privire la originea, funcția și destînlul bisericii. Hristos, Intemeietorul, Susținătorul și Speranța bisericii, a spus în memorabila Sa rugăciune: „Ca toți să fie una", (Ioan 17,29). Evangheliile, Epistolele și Apocalipsul, toate sînt pline de o varietate de metafore care accentuează unitatea în mijlocul copiilor lui Dumnezeu — biserica.

Fiecare metaforă biblică, fără excepție, subliniază unitatea ca fiind un principiu vital. Biserica este o familie spirituală avînd un Tată, o turmă și un Păstor, o împărăție și un Împărat Ceresc, o clădire cu o temelie sigură, un trup cu un singur cap, Isus Hristos.

În prelegerea de față, să privim — într-o analiză profundă — la trei dintre metaforele biblice cu privire la unitate. Fiecare caută să scoată în evidență inseparabila unitate a bisericii, dar din perspective diferite.

Biserica un corp spiritual.

În mai multe pasaje, apostolul Pavel folosește metafore bazate pe anatomia omului pentru a descrie unitatea

indivizibilă a bisericii. Apostolul argumentează în mod insistent că disensiunile, divizările și conflictele nu ar trebui să-și aibă locul în biserică, pentru că ea este un organism spiritual unic și capabil de coeziune. În aceste cuvinte, el reamintește credincioșilor din Corint problema unității bisericii.

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt multe, sînt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost adăpați dintr-un singur Duh". (I Cor. 12,12-13).

Întocmai ca un corp, biserica este o unitate a membrilor funcționînd laolaltă pentru realizarea acelorași scopuri și planuri.

Secretul suprem al unității bisericii lui Dumnezeu se află în faptul că Isus Hristos este CAPUL acestui trup și în această calitate de CAP, El constituie viața unificată a bisericii. Apostolul Pavel ne reamintește acest lucru în termeni foarte vii în Epistola sa către Efeseni (Efes. 5,23).

Hristos este capul bisericii, și de aceea, toată viața, înțelepciunea, iubirea, puterea și învățătura, izvorăsc, purced de la Hristos, Capul întregului corp. De aceea, această biserică este unită. Mai mult chiar, unitatea bisericii este întărită prin faptul că însuși Duhul Sfînt ne unifică. Cînd vine în ființa umană, Duhul Sfînt unește pe credincios

cu trupul lui Hristos. „Noi toți, în adevăr am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup”. (1 Cor. 12,13). Biserica este corpul celor răscumpărați care-și datorează existența lor deosebită, viața lor laolaltă, faptului că ei sînt încorporați în trupul lui Hristos prin Duhul Sfînt.

Trupul lui Hristos este compus din membrii care prezintă o pronunțată diversitate în cultură, rasă, condiții economice și origini etnice. Ei sînt diferiți în limbile pe care le vorbesc, în cultura, educația, naționalitatea și starea lor socială. Cu toate acestea, atunci cînd membrii ei răspund chemării soliei lui Dumnezeu de răscumpărare și împăcare cu El, sînt făcuți una prin puterea regeneratoare a Duhului Sfînt și cuprinși în trupul a cărui conducere dătătoare de viață este Isus Hristos. În felul acesta, biserica în totalitatea ei devine poporul răscumpărat al lui Dumnezeu avînd o solie, o lucrare și un destin glorios.

Orice formă de divizare, orice antagonism și orice partidă sînt în mod explicit contrare învățăturii biblice cu privire la unitatea corpului lui Hristos. Intenția și planul lui Isus Hristos cu formarea corpului spiritual al bisericii Sale, a fost acela ca toți să fie una în credință, în convingerile lor și în scop. În trupul lui Hristos toate disensiunile și conflictele sînt îndepărtate. Deosebirile rasiale naționale și sociale se contopesc în Hristos, care este pacea sufletului și a ființei noastre. (Efes. 2,14).

Metafora corpului lui Hristos subliniază unitatea, dar nu șablonizarea. După cum fiecare organ al corpului este deosebit ca formă și funcție, tot așa este și cu toți aceia care formează corpul spiritual al bisericii. Ca un trup, biserica nu este numai corpul spiritual al bisericii, numai unitară ci și diversificată, fiind acea unitate în diversitate. (1 Cor. 12, 14). Trupul este unul, cu o complexitate de ligamente, mușchi, oase, țesuturi și organe, fiecare din ele avînd funcția lor specifică. Ele acționează distinct, dar într-o totală inter-dependență și în cadrul unei unități a întregului corp.

Trupul lui Hristos este marcat, așa cum am mai amintit de acea unitate în diversitate. Triumful final al bisericii este dependent de înțeleapta menținere a acestui echilibru vital. (vers. 7-11).

Menținerea acestei unități nu este niciodată automată. Căci pentru ca biserica să rămînă într-o stare de perfectă armonie, este necesar ca fiecare membru, fiecare mădular al trupului să aibă conștiința responsabilității personale, urmînd unitatea și pacea. Apostolul Pavel se exprimă astfel în legătură cu acest gînd:

„Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”. (Efes. 4, 3). Cum se străduiesc oare membrii să păstreze această unitate și legătură a păcii? Această unitate ex-

perimentală a corpului se manifestă printr-o slujire al cărui mobil este iubirea, și comuniunea creștină.

În comuniunea creștină este în mod implicit prezentă manifestarea legăturilor frățești reciproce, de a fi îngăduitori și buni unii față de ceilalți, miloși, răbdători și gata de a se ierta reciproc. Ei își slujesc unii altora în dragoste, practicînd în mod nepreferențial ospitalitatea, supunîndu-se unii altora, fiind o mîngiere unii pentru alții, și în iubirea creștină ei păstrează și ocrotesc numele cel bun al bisericii.

Adresîndu-se bisericii din Corint, pe cînd această comunitate era împărțită în grupări diferite ce urmăreau niște interese subiective, Pavel scoate în evidență incompatibilitatea calității de membru al bisericii, și deci a trupului lui Hristos, cu atitudinea de luptă fratricidă, unul împotriva altuia. El spune mai departe că fiind una în Hristos, aveau datorită de a avea același fel de vorbire, de a nu avea dezbinări între ei ci să fie, uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire”. (1 Cor. 1,10).

Din gîndurile de mai sus ale marelui apostol Pavel se evidențiază trei mari imperative pentru noi și pentru biserica Sa.

1. Să avem același fel de vorbire. Trebuie să existe o unitate și unanimitate în vestirea soliei noastre comune;

2. Să nu avem dezbinări între noi. Pentru aceasta trebuie evitate acele lucruri care produc disensiune, despărțire și conflicte fratricide.

3. Ca să fim uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire. Aceasta este o condiție esențială credinței și trăirii ei. Duhul Sfînt S-a revărsat în Ziua Cincizecimii peste ucenici, pentru că ei ajunseseră să fie cu toții una. (Fapte 2,1).

Biserica, un popor spiritual.

În Epistola apostolului Pavel către Efeseni, el întărește învățătura cu privire la unitate, făcînd lucrul acesta dintr-o perspectivă diferită. Toți aceia care primesc și răspund chemării lui Dumnezeu, fie iudei sau neamuri „și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții oameni din casa lui Dumnezeu”. (Efes. 2,18-19). Fără nici o excepție, Evanghelia cea veșnică trebuie să fie propovăduită oricărui națiunii, limbi și popor. În acest cadru, toți aceia care primesc solia împăcării cu Dumnezeu, solia Evangheliei, fac parte din biserica lui Dumnezeu, una în doctrină și trăire, păstrîndu-și identitatea fiecărui mădular în parte, care activează însă în realizarea aceluiași scop: mîntuirea și prin Isus Hristos.

În acest corp spiritual al bisericii toți sînt egali înaintea lui Dumnezeu și trebuie să fie astfel și în relațiile frățești, înlăturînd ba-

rierile rasiale sau sociale. Nu trebuie să existe elita sau aristocrația comunității sau a bisericii și... membrii obișnuiei, de rînd. În Hristos și pentru Hristos, noi toți trebuie nu numai să ne socotim frați, ci în adevăr să fim frați și surori în Hristos. Toți aceia care părăsind cărările păcatului au primit solia mîntuitoare a Evangheliei, au devenit „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”.

Aceia care acceptă solia răscumpărătoare a lui Dumnezeu, se bucură de o primire deplină în Împărăția Sa. Ei se bucură de drepturi egale, de privilegii și ocazii egale ca cetățeni ai cerului. Argumentul cel mai convingător în favoarea Evangheliei pe care o vestim, este puterea armonioasă și unitară ce trebuie să se dea pe față în viața membrilor ei. Puterea Evangheliei pe care o predicăm stă în capacitatea ei de a transforma oamenii într-un corp plin de iubire, coerent și unit, sub conducerea lui Isus Hristos.

Biserica lui Dumnezeu este alcătuită din credincioși, bărbați și femei, care au fost scoși din marea cea agitată a unui spirit turbulent, a disensiunilor determinate de concepții și atitudini subiective ca să formeze un tot armonios, o obște spirituală, în care toți se bucură de calitatea de fii ai lui Dumnezeu și cetățeni ai veșnicei Sale Împărății.

Baza unității creștine este arătată în mod clar în Galateni 3,28; „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sînteți una în Hristos”. Acesta este răspunsul biblic la tendințele rasiste sau de diferențiere din motive de educație, avere sau rasă.

Apostolul Pavel nu neagă existența acestor deosebiri. Ceea ce scoate el însă în evidență este faptul că aceste deosebiri inerente și naturale nu trebuie să constituie bariere în realizarea unității creștine. Deosebirile rasiale, sau de altă natură nu trebuie să influențeze negativ acest axiomatic dezi-derat divin. Ele trebuie să fie subordonate iubirii și unității familiei lui Dumnezeu. Nici una din aceste deosebiri n-ar trebui să separe pe cei ce sînt una în Hristos.

Elementele de bază ale unității unei națiuni sînt cunoscute și anume: o loialitate comună față de patria ta, mîndria națională a apartenenței la progresul, istoria și cultura ei, iubirea față de patria ta iubire pînă la sacrificiu și acceptarea cu plăcere și interes activ a destinului comun. Destinul patriei tale este și destinul tău. Ca biserica, membrii ei sînt legați în mod strîns și indisolubil de credincioșii față de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos care ne-a făcut una prin moartea și învierea Sa glorioasă.

(continuare în pag. a 12-a)

El care S-a întors primul la Dumnezeu ne va da tot ceea ce este necesar

Citind slovele cărții Geneza, primele pagini ale Bibliei, găsim acolo istoria unui popor de aproximativ un milion și jumătate de oameni, bătând drumurile nebătfătorite ale pustului Sinai, lăsând în urma lui confortul egiptean al aceluși timp, cum și opresiunea la care era supus în ținutul Goșen.

Israeliiți, duceau cu ei o filozofie ciudată — o filozofie cu totul diferită de aceea a foștilor lor stăpâni din Egipt, care era incompatibilă cu filozofia păgînilor din țara Canaanului. Domnul Dumnezeu a sădit în inimile și mintea lor o doctrină care constituia o amenințare pentru concepțiile filozofice, economice și politice ale acelor antice vremuri, concepții ce existau atunci în Canaan. Era asemenea unei bombe ce avea să pulverizeze castelele egoismului și să nimicească zidurile lăcomiei, un concept divin, ceresc, numit slujire.

Canaanul se închina atunci zeului Baal, care era zeul pământului. El era mai mare peste pământ. Astfel, pentru un popor care se ocupa cu agricultura, cu lucrarea acestui milenar pământ — preocuparea principală a lumii antice — zeul pământului era deosebit de important și vital. Aristocrația posesoare de pământ din antichitate profita de pe urma cultului zeului Baal. Baronii cei lăcomi ai țării aveau nevoie de un zeu care să le binecuvinteze proprietățile, cum și ambițioasele lor planuri de îmbogățire. Dar dorința lor de aca-parare, de a avea cât mai mult, era întemeiată pe o greșită întrebuintare a darurilor lor spirituale și materiale.

Cuvîntul Baal înseamnă „domn”, „posesor”, sau „soț”. Stăpînul de atunci al unui sclav se putea numi „Baal”. Un prinț care controla o mare întindere de pământ era de asemenea un Baal. Soțul unei femei se putea să se numească Baalul ei, pentru că în concepția și practicile de atunci, el era stăpînul ei. În mod treptat cultul lui Baal s-a asociat cu aristocrația și baalismul, a acompaniat goana după câștig și îmbogățire. Canaaniiții acelor timpuri au folosit greșit lucrurile pe care le aveau, concomitent cu greșita întrebuintare a minții, ființei și darurilor lor.

Ce contrast între aceștia și poporul Israel. Ei nu posedau nimic, ci numai slujirea ce era o filozofie a sclavilor eliberați din robia faraonilor Egiptului. Despre ei citim:

„Căci, Domnul, Dumnezeul tău, are să te ducă într-o țară bună... atunci, cînd vei minca și te vei sătura să binecuvintezi pe Domnul, Dumnezeul tău, pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o... atunci... ia seama să nu ți se umfle inima de mîndrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău... vezi să nu zici în inima ta: „Tăria mea și puterea mi-

nilor mele mi-au cîștigat aceste bogății. Ci adu-ți aminte de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le cîștigi, ca să în-lărească legămîntul încheiat cu părinții voștri prin jurămint, cum face astăzi.” (Deut. 8,7-18).

Administratori și purtători de grijă

Poporul lui Dumnezeu era administrator și responsabil sau îngrijitor. El era consumator și administrator al bogăției lui Dumnezeu. Bogăția despre care este vorba aici, nu este în primul rînd o bogăție materială, ci este vorba chiar de puterea vieții în sine: „El îți va da putere să le cîștigi”, spune cuvîntul Scripturii. Biblia de Ierusalim traduce astfel Deut. 8,18: „El este Acela care ți-a dat această

O SLUJIRE REALĂ

țarie și care te-a făcut să cîștigi această putere”. Responsabilitatea de administrator începe cu administrarea darului existenței, a puterii, a ființei proprii și nicidecum cu aceea a lucrurilor.

Problema este tot atît de veche ca și păcatul. Conform Sfintelor Scripturi, Dumnezeu este Acela care a creat cerurile și pământul marea și tot ceea ce se află în ea, și El este Proprietarul. Dumnezeu a dat oamenilor răspunderea de a le administra, de a avea grijă de ele și nu de le stăpîni.

Unii au înțeles greșit, declarația Scripturii că Dumnezeu ne-a dat stăpînire peste lucruri: „peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. (vers 28). Acest verset nu include deloc în stăpînirea omului lumea materială, iar versetul 26 descrie prima responsabilitate a omului ca administrator.

Biblia spune că „Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră”. Omului i-a fost dată asemănarea cu Dumnezeu. Cînd Satana a dus pe om să nu se mai încreadă în Dumnezeu, și cînd acesta a devenit mai degrabă stăpîn, decît slujitor, el a spus Evei: „Dar Dumnezeu știe că, în ziua cînd vei minca din el, vi se vor deschide ochii, și vei fi ca Dumnezeu cunoscînd binele și răul”. (Gen. 3,5). Satana știe că darul cel mai mare al lui Dumnezeu făcut omenirii a fost asemănarea cu Dumnezeu. El

(Satana) i-a făcut să creadă că păcatul avea să le dea ceea ce Dumnezeu în harul și iubirea Sa le dăduse deja. În acest fel, el a determinat pe Adam și Eva să administreze greșit cel mai mare dar ce le fusese dat, și anume — asemănarea cu Dumnezeu.

Aici începe slujirea. Aceia care invată să-și administreze bine ființa lor, care înțeleg că viața și suflarea de viață nu sînt ale lor, ci sînt daruri de la Dumnezeu, au învățat prima lecție sau alfabetul slujirii și administrării. În repetate rînduri, Dumnezeu a căutat să implanteze această idee în mintea multimei ce pornise din Goșen, poporului Său ales ambasadori ai slujirii. El a spus: „Vă voi lua ca popor al Meu”. (Ex. 6,7). „Căci tu ești un popor sfînt pentru Domnul, Dumnezeul tău. Domnul, Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pămîntului”. (Deut. 7,6).

Poporul lui Dumnezeu era învățat că Dumnezeu, Creatorul a toate, niciodată nu abandonează ceea ce este al Său. Ei erau ai Lui. Chiar ființa lor, vederea, auzul, vorbirea, umblarea, gîndirea, toate acestea erau ale Lui căci, întreaga lor ființă aparținea Creatorului.

În copilărie am fost cu toții învățați cum să umblăm, ce să vedem și ce anume să auzim. Păcatul cel mare al lui Adam și Eva n-a fost acela că au mîncat din fructul oprit, ci pentru că au poftit ceea ce era a lui Dumnezeu, stăpînirea lui Dumnezeu asupra ființelor lor. Prin luarea și mîncarea din fructul oprit, ei au căutat să smulgă lui Dumnezeu ceea ce li aparținea, Singurul care avea dreptul să dețină, să posede. Acțiunea lor de neascultare din Eden părea că vrea să spună: „Noi nu vom mai lucra ca slujitori, ca administratori pentru Altceva. Noi vrem să hotărîm pentru noi înșine. Noi vrem să posedăm, să fim stăpîni”.

Israeliiți, reprezentînd poporul lui Dumnezeu — căci toți aceia care dau pe față credința lui Abraam sînt, copii ai lui Abraam — trebuiau să trăiască în Palestina ca niște exemple ale binecuvîntării statutului de administratori ai vieții. Cheia succesului pentru sclavii eliberați din Egipt, era un răspuns din toată inima față de dreptul de proprietate al lui Dumnezeu. Vrem noi să fim stăpîniți de El în aceeași măsură în care Dumnezeu dorește să ne aibă pentru El? Domnul dorește din partea noastră un răspuns viu, din toată inima noastră, față de oferta coplesitoare pe care ne-o face. Domnul a vorbit din nou poporului Său spunîndu-i:

„Să iubești dar pe Domnul Dumnezeuul tău, și să păzești totdeauna învățăturile Lui, Legile Lui, rînduiele Lui și poruncile Lui” (Deut. 10,1).

Să ascuți „de glasul Domnului Dumnezeului tău, păzînd poruncile și rînduiele Lui scrise în cartea aceasta a legii, și... te vei întoarce

la Domnul Dumnezeu tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău". (Deut. 30,10).

Domnul să fie lăudat. Administratorul cel chemat să îngrijească de ceea ce i-a încredințat Dumnezeu, și-a dat seama că păcatul l-a descalificat a mai avea stăpânire asupra a ceea ce l-a pus Dumnezeu — stăpîn. Dar prin harul lui Dumnezeu i s-a oferit posibilitatea să administreze ceea ce i s-a dat, pentru Dumnezeu, și pentru aceasta Duhul Domnului dă putere păcătosului să facă acest lucru. Cu inima plină de mulțumire și apreciere administratorul îngrijește de darurile vieții, ale adevărului și ale lucrurilor materiale, spre slava lui Dumnezeu.

Stăpînul are deplină încredere în slujitorul Său

Un administrator, un slujitor conștiințos și loial se identifică în totul cu stăpînul său. Interesele acestuia, devin interesele sale. El a acceptat responsabilitatea unui administrator, și trebuie să acționeze în locul stăpînului său, făcînd ceea ce ar fi făcut stăpînul, dacă acesta s-ar ocupa de administrarea propriilor sale bunuri. Poziția aceasta este o poziție de demnitate, prin aceea că stăpînul său are încredere în el.

„Voi nu mai sinteți ai voștri. Domnul vostru are drepturi sacre asupra afecțiunilor voastre și asupra celor mai bune servicii ale vieții voastre. El are dreptul să te folosească, să folosească trupul și spiritul tău, toate capacitățile tale, pentru onoarea și slava Sa". (C.H./385).

Israelul spiritual — Biserica lui Dumnezeu — mărșăluiește de la robia păcatului, la eliberarea de sclavia lui. Supraveghetorii necumpătării, imoralității, lăcomiei, necinstei, nerespectului, bolilor, prejudecăților și ale suferințelor ereditare, nu doresc să ne lase să plecăm, să ne eliberăm de sub asuprirea lor. Dar faraonul acestui imperiu al morții, Satana va pierde în cele din urmă. El nu poate să se opună minunii morții și învierii lui Isus Hristos, Cel neprihănit și astfel sintem eliberați de mîna Celui Atotputernic.

Noi continuăm să mergem spre veșnicia mîntuirii Sale, din toate rasele, negri și albi, galbeni, roșii, bogați, săraci, mari și mici, învățați și neînvățați, toți din lumea întreagă. Venim închinîndu-ne Celui care ne-a răscumplat. Sintem într-o lume al cărui Dumnezeu, pentru mulți, este profitul, al cărui drept de proprietate înseamnă putere, și a cărei parolă este „fac ce vreau".

Dar Dumnezeu a dat poporului Său o învățătură ce se deosebeste net de aceea a altor neamuri. Învățătura lui Dumnezeu pentru biserică de astăzi este: „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu". (Rom. 12,1).

Noi, ca și Israelul din vechime, sintem martori ai faptului că Dumnezeu poate lua pe cineva neînsemnat să facă din el... cineva; de asemenea trebuie subliniat faptul că metoda, calea lui Dumnezeu nu este de a fi stăpîn... ci de a sluji, de a administra.

„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare dintre noi să slujească altora după darul pe care l-a primit". (1 Petru 4,10). Iar Pavel scria corintenilor: „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie gîsit credincios în lucrul încredințat lui". (1 Cor. 4,1-2).

Deoarece avem o astfel de bogăție divină, darul personal al minții și trupului, cum și a tainelor mîntuirii, apostolul Pavel nu ezită deloc în a ne îndemna cu privire la responsabilitatea noastră: „Eu sint dator și grecilor și barbarilor și celor învățați și celor neînvățați". (Rom. 1,14).

Filozofia baalismului spune că o persoană are dreptul să aibă, și aceasta cît mai mult, fără să țină seama de aproapele său, și să facă ce vrea cu ceea ce „are", fie cu el, fie cu alții, fie cu lucrurile materiale. Învățătura lui Dumnezeu însă, este aceea că pămîntul este al Domnului, cu tot ceea ce este pe el. Poporul lui Dumnezeu, cei alesi ai Săi, sint niște ispravnici, care primesc bogăție, viață, libertate și fericire, fără ca ei să contribuie cu ceva la realizarea acestora.

Credincioșii lui Dumnezeu, prin Duhul Său, își vor chibzui bine timpul, talentele și cele ce au, vor face acest lucru cu credincioșie pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele și fericirea lumii, care suferă din cauza corupției și a bolii incurabile, exprimată în odiseea vieții lor... „acesta este al meu". Iată avutul nostru, investiția noastră zilnică.

Satana este amenințat.

Satana este amenințat prin conștiința noastră recunoaștere a dreptului de proprietate al lui Dumnezeu. El însuși nu este decît un ispravnic, un ispravnic necredincios, unul care pretinde — prin uzurpare — dreptul de proprietate ce se cuvine de drept numai lui Dumnezeu. Pavel se referă la el în acești termeni: „Domnul puterii văzduhului". (Efes. 2,2). Dacă este domn, sau prinț cum redă altă traducere acest pasaj, atunci cine este împărat? În pustia ispitirii, atunci cînd Satana a oferit cu larghețe Domnului, ceea ce nu era a lui, era un uzurpator! Serva Domnului spune despre acest moment din viața Mîntuitorului: „Cînd Satana a declarat lui Hristos: „Împărățiile și slava lumii îmi sint date mie și le dau oricui voiesc", el a spus adevărul numai în parte, și aceasta numai ca să servească cauza lui prinț-o nouă înșelăciune. Împărăția

lui Satana era ceea ce el smulsesese de la Adam, dar Adam nu era decît un vice-rege al Creatorului.

Stăpînirea lui nu era independentă. Pămîntul era al lui Dumnezeu și El a dat totul Fiului Său. Adam trebuia să domnească în calitate de supus al lui Hristos. Deși prin trădare Adam a trecut stăpînirea lui în mîinile lui Satana, totuși Hristos a rămas Împărat de drept". (H.L.L./117, ed. 1981).

Ce lecție minunată pentru noi! Satana ne-a sedus în această pustie a păcatului și a unei filozofii egoiste, egocentriste. El ne-a dus la uzură, la epuizare în lupta noastră de a avea, de a tot avea, de a ne impune și a ne domina destinul nostru. Apoi în slăbiciunea și suferința noastră el ne oferă o cale relativ ușoară. „Bea cupa plăcerilor în calea vieții tale", spune el... „Caută în narcotice euforia irealului și al... sinuciderii. Poluează viața și trupul tău eliberîndu-l plăcerilor... vă redau libertatea și izvorul plăcerilor... beți și adăpați-vă"... strigă el. Dar cine nu știe că tot ceea ce oferă el este numai sclavia!... Sclavia drogatului, sclavia alcoolului, sclavia plăcerilor trupului, sclavia lăcomiei care roade ca un cancer la temelia destinului celor prinși în plasa sa. Într-o astfel de sclavie, nu vom deveni niciodată stăpîni.

Hristos a ieșit din pustia ispitiirii biruitor, ca un exemplu pentru biserica Sa. După cum israeliții aveau să iasă din pustia Sinai conștiinței și consacrați adevărului că Dumnezeu este Stăpîn, că dreptul de proprietate îi aparține întru totul, spre a fi un exemplu pentru lumea cunoscută atunci, tot astfel, Hristos a venit supus și hotărît a recunoaște și respecta în viața Sa, sfatul, învățătura și porunca lui Dumnezeu. „Isus le-a zis: „Căci M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis". (Ioan 6,38).

De la început noi am fost confrunțați cu problema unei alegeri asemănătoare. „Dacă Dumnezeu este Dumnezeu, atunci slujiți-I Lui. Dacă Baal este... atunci slujiți lui Baal!" De la început, Duhul Sfînt ne-a avertizat și ne-a somat solemn: „Pînă cînd vreți să schiopătați de amîndouă picioarele?"

Mai înainte ca Israel să părăsească pe Dumnezeu și să slujească baalilor, ei au părăsit pe Dumnezeu pentru a sluji unui vițel de aur. Vițelul de aur nu era un zeu... Era Dumnezeu, coborît la mentalitatea și dorința vieții lor stricate. Vițelul de aur al Israelului, poate foarte bine să fie tendința de a simți că isprăvnicia, slujirea lui Dumnezeu înseamnă numai a-ți da darurile și zeceama Domnului. Domnul însă dorește totul — obiectiv și subiectiv. Aceasta este singura Sa cale de a evita o eventuală apostazie, adică de a te adora pe tine, ca stăpîn! Dumnezeu dă atît ceea ce este abstract, cît și ceea ce este concret. Dumnezeu dă speranța și visul și tot El este Acela care ne dă banii și lucrurile.

Mulți dintre noi poate că am auzit următoarea istorioară: Un indian american, un războinic, participă la un serviciu divin creștin.

La încheierea predicii, pastorul a făcut un apel la membrii săi să se hotărască pentru a începe o viață nouă, spirituală. Indianul, profund mișcat în convingerile lui, dorind să răspundă chemării făcute, a venit în fața amvonului și a depus acolo frumoasa sa mantie albă, lăsind-o acolo. Pastorul își continuă apelul său, dar nimeni nu răspundea chemării. Atunci indianul, considerând că n-a făcut totul, a venit iarăși în fața amvonului și și-a depus arcul și săgețile sale alături de mantia sa. Cum pastorul con-

tinua apelul său, indianul, puțin stîmjenit și îngîndurat se întoarse din nou în fața amvonului, unde depuse și penele sale cele frumos colorate lângă arcul cu săgeți, în timp ce ochii îi erau scâlțați în lacrimi. Apoi mai înainte ca pastorul să mai continue apelul său, indianul cu o imperceptibilă tresărare pricepu ceea ce era de fapt esențial. Într-o emoționantă manifestare a consacrării sale el se așeză pe sine ca o ofrandă, alături de toate celelalte lucruri.

Orice am da lui Dumnezeu, bani sau alte lucruri, nu satisface dorința lui Dumnezeu cuprinsă în chemarea ce ne-a fost adresată la mintuire. Trebuie să ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Dându-ne

astfel lui Dumnezeu, Creatorul și Mintuitorul nostru, este dovada supremă a lepădării pretenției de stăpîn, este ultimul și cel mai important act al ispravnicului. Cel care s-a întors mai întîi pe sine la Dumnezeu, va aduce cu el și tot ceea ce el este, ceea ce are.

Este oare tot ceea ce sîntem și avem noi, așezat pe altarul consacării noastre? Controlează oare Duhul lui Dumnezeu tot ceea ce avem? Se cuvine să răspundem afirmativ la aceste gînduri ce ne sînt prezentate în această Săptămîină de Rugăciune. Să ne aducem pe noi înșine ca jertfă vie, sfîntă și plăcută lui Dumnezeu, spre slava Sa și mintuirea noastră.

Comitetul Uniunii

BISERICA CRUCII

Măsura încrederii noastre în Hristos se va da pe fața în mărturia vieții noastre de fiecare zi.

Cînd Domnul Isus Hristos a venit pe acest pămînt, a pătruns în terenul vrăjmașului Său pentru a-și lua ceea ce era al Lui și care se afla în captivitatea celui rău. Era inevitabil ca El să fie primit cu ostilitate și opoziție la fiecare pas al drumului Său de la leagăn la mormînt, căci în tot timpul cît a fost pe acest pămînt a dus un război continuu, război început în ceruri și continuat aici, pe pămînt unde se va și încheia.

Toți aceia care urmează pe Isus, vor trebui să străbată același drum și să treacă prin necazuri asemănătoare. El spunea ucenicilor Săi: „Este adevărat că veți bea paharul Meu”. „Veți fi urîți de toți, din pricina Numelui Meu”. (Mat. 20,23; 10,22). Pentru ce însă atîta ură? Domnul explică astfel acest de ce: „Dacă vă urăște lumea, să știți că pe Mine M-a urit înainte voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sînteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea”. (Ioan 15,18-19).

Din vremuri străvechi, cei ce mărturiseau a fi poporul lui Dumnezeu au fost împărțiți în două categorii principale și anume:

a) Aceia care au fost acceptați de către lume;

b) Și aceia care erau urîți de ea. Lumea păcatului iubește ceea ce este al său. Acesta este un principiu care se aplică pretutindeni, și reversul va fi cel natural și anume, toți aceia care refuză să se conformeze păcatului și sînt hotărîți să urmeze pe Isus, vor fi adesea urîți. „De altfel, toți ceie voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri”. (2

Tim. 3,12) De aceea „prea iubiților nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, intrucît aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui”. (1 Petru 4,12-13).

Cu toate acestea, n-ar trebui niciodată să provocăm în mod intenționat pe oameni ca acestia să-și manifeste opoziția lor. Hristos ne învață că trebuie să fim înțelepți și fără răutate ca porumbelii... (Mat. 10,16). „Dacă este cu puțință intrucît atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. (Rom. 12,18).

Pe de altă parte, noi n-ar trebui să vestim solia și să facem fără de valoare lucrarea crucii, numai pentru a fi în grația... păcatului. Aceia care sînt angajați în solemnă lucrare de a vesti solia ingerului al treilea, trebuie să meargă înainte cu hotărîre, și în Spiritul și puterea lui Dumnezeu să vestim adevărul și el... să fie asemenea unui cuțit care să taie, să curățească.

Toți aceia care vor transmite cu credincioșie Cuvîntul lui Dumnezeu, vor trezi cu certitudine opoziția și minia Satanei. De-a lungul veacurilor „balaurul” a fost „miniat” pe femeie. (Apoc. 12,17). Toți aceia care se identifică cu ea, vor considera ca o cinste, o onoare să devină obiectul miniei lui Satana, așa cum se bucurau apostolii pentru că fuseseră învredniciți să fie batjocoriți, pentru Numele Lui”. (Fapte 5,41).

O acreditare divină

Aici, avem tabloul unui grup de oameni avînd acreditarea cerului, dar neînțeleși de cei firești... Raportul Sfințelor Scripturi spune astfel: „Și niciunul din ceilalți nu

cuteza să se lipească de ei; dar norodul îi lauda în gura mare”. (Fapte 5,13). Această situație era asemenea poziției Mintuitorului nostru în lucrarea slujirii Sale, cînd mai marii îi cereau să le răspundă: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea și cine Ți-a dat puterea aceasta?” (Mat. 21,23). Oamenii aceia erau mindri de poziția și autoritatea lor, și se simțeau destul de vrednici și puternici chiar de a ucide pe Isus. Dar Domnul nu Se temea de ei. El spunea: „Eu am venit să arunc un foc pe pămînt. Și ce vreau decît să fie aprins chiar acum! Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cît de mult doresc să se împlinească”. (Luca 12,49-50).

Lucrarea Domnului Hristos pe pămînt a fost caracterizată de fermitatea scopului sau planului urmărit și de intensitatea conducerii. Botezul singelui pe care El a fost hotărît să-l facă, avea să însemne o biruință finală pentru Dumnezeu și o înfrîngere pentru Satana, așa că nimic nu putea abate pe Hristos de la urmărirea drumului mai dinainte stabilit. La sfîrșit, cu brațele întinse El avea să sfarme stîlpul de susținere al templului balaurului și să moară de moartea ispășitoare a păcatului. În aceasta — Marele nostru Om, Campionul și Răscumpărătorul neamului omeneș căzut — a triumfat în acel ceas ce părea ceasul înfrîngerii.

Tot astfel va fi și cu păzitorii poruncilor lui Dumnezeu în zilele din urmă. Ei se vor afla într-o poziție de aparentă izolare, neîngăduindu-li-se nu numai libertatea de a vesti adevărul, dar chiar și posibilitatea de a cumpăra și a vinde. Ei vor fi considerați ca fiind pleava pămîntului și condamnați să moară. Dar asemenea lui Isus, cel mai întunecat ceas al vieții lor va fi ceasul biruinței lor. La timpul potrivit Dumnezeu își va manifesta puterea Sa pentru eliberarea poporului Său.

Astăzi, pe măsură ce ne apropiem de faza finală a Planului de Mintuire trebuie să studiem mai

bine metoda de lucru a lui Isus Hristos. El știa că timpul Său de lucru va fi scurt, de aceea folosea totdeauna bine orice ocazie pe care o avea pentru vestirea adevărului. El spunea: „Cît este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis, vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze”. (Ioan 9,4). Văzînd semnele încheierii Planului de Mintuire înmulțindu-se în fața noastră, aceste cuvinte ni se adresează cu o notă de maximă urgență: „Lucrați!.. căci vine noaptea”.

„Oricine se va uita după vînt, nu va însămița; iar cine se va uita după nori, nu va secera. Dacă nu vom folosi toate mijloacele de care dispunem pentru a face să răsună avertizarea, ci vom aștepta să sufle vînturi mai bune, plîngîndu-ne de faptul că norii sînt prea jos, se va pierde un timp foarte prețios, și mîște suflete vor pieri din lipsă de pîinea vieții. Dumnezeu ne-a dat îndrăzneala apostolilor, căroră le fusese date porunci „cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta”. Față de aceasta răspunsul lor a fost: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decît de oameni”. (Fapte 5,28-29). Avem nevoie acum de Calcebi care să meargă înainte — conducători în Israel care cu cuvinte pline de curaj să pledeze în favoarea adevărului”. (5.T/383).

Apostolul Pavel ne avertizează de faptul că „se vor vîri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați!..” (Fapte 20,29-30). Serva Domnului scrie: „Cînd se apropie furtuna, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, își vor părăsi poziția și vor trece în rîndurile împotrivitorilor. Unindu-se cu lumea și împărtășindu-se de spiritul ei, vor ajunge să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; și cînd ajung la încercare, ei sînt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați de talent și cu aspect plăcut, care odinioară se bucuraseră în adevăr, își folosesc acum puterile pentru a amăgi și a rătăci sufletele. Ei devin vrăjmași cei mai aprigi ai fraților lor de mai înainte. Cînd păzitorii Sabatului trebuie să dea socoteală de credința lor, acești apostaziați sînt agenții cei mai cu efect ai Satanei de a-i prezenta într-o lumină falsă și a-i acuza”. (T.V./558/ed. 1981).

Domnul ne-a învățat să studiem bine profețiile divine. El personal a avut grijă să țină pasul cu planul de lucru al lui Dumnezeu. Ioan ne spune că: „Înainte de praznicul Paștilor, Isus, ca Cel care știa că l-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt”. (Ioan 13,1).

Mai tîrziu, cînd Petru a tras sabia în apărarea Maestrului Său, Hristos l-a oprit cu cuvintele: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care mi-ar pune îndată la îndemină mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întîmple?” (Mat. 26,53-54). În acest fel, Isus a reglementat acțiunile Sale, în armonie cu specificările profetice. Noi trebuie să facem la fel.

În acest tumultuos timp avem profețiile „descoperirilor lui Ioan” care ne spun ce se va întîmpla cu poporul lui Dumnezeu și ce anume așteaptă El de la noi. Ne este spus că trebuie să primim sigiliul sfințirii Sale și să nu ne plecăm ființa înaintea semnului fiarei. Descrierea profetică din cartea „Tragedia Veacurilor” scoate în evidență evenimentele de la încheierea Planului de Mintuire, și face acest lucru foarte detaliat. În această carte, inspirația divină a dat copiilor Săi mărturia Duhului Său, care să ne pregătească pentru evenimentele finale, ale istoriei păcatului.

Trebuie să studiem cu atenție profețiile Apocalipsei lui Ioan și să le comparăm cu descrierea destul de amănunțită din „Tragedia Veacurilor” și vom căpăta un simțămînt realist al seriozității timpului pe care-l trăim.

Ce trebuie înțeles prin a ne pregăti

Domnul Dumnezeu nostru ne arată cum să ne pregătim pentru vremurile acestea. El se ruga: „Sfîntește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul”. (Ioan 17,17).

Hristos Se sfințește pe Sine nu printr-o putere pornită din El, din natura Sa omenească, ci prin puterea sfințitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu. Exemplul Său de a trăi conform cu ceea ce „este scris”, stă ca un imperativ pentru fiecare credincios ca și noi să putem fi sfințiți prin trăirea adevărului așa cum este el descoperit în Sfintele Scripturi.

Isus Hristos ne sfătuiește să veghem și să ne rugăm, să nu depîdem de un braț de carne, de oameni, ci să ne bîzuim pe puterea cea minunată a Duhului, care vine ca răspuns la comuniunea sinceră și puternică a Celui credincios cu cerul, prin rugăciune. Trebuie să veghem și să ne rugăm ca Isus pe muntele schimbării la față, spre a putea să ne prindem din nou de Cel Atotputernic, reînnoindu-ne experiența și viziunea noastră spirituală.

Trîind această nouă experiență vom putea auzi vocea lui Dumnezeu rostînd: „Acesta este Fiul Meu prea iubit; de El să ascultați!” (Luca 9,35). Să primim țîntă la Isus Hristos, și numai la El și să trăim în deplină armonie cu Mintuitorul nostru.

Fiînd astfel întăriți pentru orice eveniment, nu trebuie să ne facem probleme cu privire la natura ex-

periențelor ce ne stau în față. Chiar și în cele mai deosebite împrejurări noi trebuie să rămînem increzători în Începătorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre, și să mergem înainte plini de încredere. Serva Domnului scrie în legătură cu aceasta: „În vremea aceasta... credința slujitorilor lui Dumnezeu va fi pusă la probă. Ei au dat avertizarea cu credințioșie privind numai la Dumnezeu și la Cuvîntul Său. Duhul lui Dumnezeu, care le-a mișcat inimile, i-a determinat să vorbească. Animați de un zel sfințit, și cu un puternic impuls divin, au pornit la îndeplinirea datorțiilor lor, fără să calculeze la reze, urmările rostirii în fața oamenilor a Cuvîntului pe care Dumnezeu li-l dăduse. Ei n-au ținut seama de interesele pămîntești nici n-au căutat să-și păstreze bunul nume sau viața. Cu toate acestea, atunci cînd furtuna împotriva și a apăsării se năpustește peste ei, unii coplesii de descurajare vor fi gata să exclame: „Dacă am fi prevăzut urmările cuvîntelor noastre, am fi stat liniștiți!..” Atunci, simțindu-și deznădejdea grozavă, aleargă la Cel Atotputernic după întărire. Ei își amintesc că cuvintele pe care le rostiseră nu fuseseră ale lor, ci ale Aceluia Care le încredinșase avertizarea. Dumnezeu a pus adevărul în inimile lor iar, ei n-au putut să nu-l vestească”. (T.V./558/ed. 1981).

Biserica Crucii lui Hristos este totdeauna o biserică vie. Asemenea Domnului lor, poporul lui Dumnezeu, va da cea mai bună mărturie pentru Dumnezeu, în ceasul încercării lor. Pe cînd Fiul lui Dumnezeu Se afla legat înaintea lui Pilat, El a răspuns mărturisind fără puțință de tăgadă: „Da, Eu sînt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”. (Ioan 18,37). Atunci, se părea că nimeni nu era de partea adevărului El Se afla singur pe marea neglijării. Iuda, propriul Său ucenic L-a vîndut pentru treizeci de arginți; Petru... s-a lepădat de El cu blesteme; ceilalți au fugit, iar El a fost condamnat la o moarte crudă și rușinoasă, asemenea unui tîlhar.

Dar Mintuitorul n-a șovăit. În experiențele noastre trebuie să manifestăm aceeași încredere nezdruincinată. El ne avertizează: „Veți fi... urîți de toți din pricina numelui Meu. (Luca 21,17-19).

Să rămînem deci statornici în credința pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Numai El ne poate duce la biruință. În final, răsplata veșniciei, va fi asemenea bucuriei Mintuitorului cînd va vedea rodul muncii și sacrificiului Său, mîntuiții din toate veacurile și va fi... mulțumit și fericit, văzînd cît de mulți fii sînt aduși în slavă. (Evr. 2,10). Domnul Dumnezeu să ne facă parte de bucuria slavei Sale. Amin.

Comitetul Uniunii

BISERICA ȘI UNITATEA EI

(urmare din pag. a 9-a)

Biserica, o singură clădire.

Pentru a sublinia conceptul unității bisericii, apostolul merge mai departe folosind o metaforă arhitecturală. El spune: „Fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul! Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”. (Efes. 2,20-22). Această metaforă, la fel ca și celelalte la care ne-am referit mai înainte, se referă la unitatea bisericii.

Dar imaginea unei clădiri puternice, masive ce impresionează prin robustețea ei, denotă soliditate spirituală, și evident, unitate. Biserica lui Dumnezeu este puternică atîta vreme cît este unită. În metafora folosită a corpului, toate membrele funcționează în mod armonios pentru binele comun al întregului corp. În biserică, fiecare membru al ei, devine împreună cetățean cu sfinții. Ei au un Mintuitor Unic, Isus Hristos, o unitate indisolubilă — a doctrinei și organizației, o solie comună și un destin comun.

În această figură de stil a unei clădiri bine încheagată, toate părțile clădirii sînt în mod structural legate strîns în aceeași temelie, avînd ca rezultat coeziune spirituală și soliditate. Biserica are o singură temelie sigură, Isus Hristos Domnul nostru.

În fiecare din metaforele prezentate în această prelegere, Isus Hristos este izvorul unic și suprem al unității bisericii. În cadrul corpului bisericii, El este capul, El este Împăratul și Domnul, iar în ceea ce privește clădirea bisericii Sale, El este temelie cea sigură. De aceea, Hristos este totul în toți și în toate. Fără El nu poate fi unitate. El este Acela care sprijină și ține laolaltă întreaga temelie, ca și zidurile ei. El dă unitate și putere bisericii.

Unitatea și soliditatea bisericii lui Dumnezeu este foarte plastic prezentată în Efesenii 2,21: „În El toată clădirea bine încheagată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul”. Aici avem caracteristicile cele înalte ce sînt comune unei biserici unite. Biserica este descrisă ca fiind

o clădire consacrată, puternică, diversificată și care crește mereu. Ca parte a acestui edificiu spiritual, noi sîntem uniți unul cu celălalt și trebuie să fim astfel, pentru că, toți sîntem uniți în Hristos, care este Piatra din capul unghiului. El susține, sprijină și dă bisericii formă, unitate și trăinicie. O astfel de biserică nu numai că se bucură de unitate, dar este asigurată și de o rezistență sigură în Hristos Isus. (1 Cor. 3,11).

Vrăjmașii bisericii lui Dumnezeu, caută să destrame această unitate, această armonioasă existență, hărțuind pe conducătorii ei, atacînd sistemul adevărului ei și creînd confuzie. Dar Biserica lui Dumnezeu este și trebuie să rămînă o fortăreață inexpugnabilă, zidită pe o temelie sigură, pe Isus Hristos, Domnul nostru. Căci „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezuguduită”. (2 Tim. 2,19).

Referindu-se la unitatea și soliditatea bisericii, dr. Martin Luther spunea: „O cetate tare este Dumnezeuul nostru. Un bastion care niciodată nu se prăbușește”. Unitatea și tăria bisericii cuprinde unitatea teologică, unitatea credinței, unitatea acțiunilor, unitatea misiunii ei în lume și unitatea scopului și planurilor ei. Numai o biserică unită poate vesti solia unificatoare a lui Dumnezeu, într-un mod unitar, într-o lume profund divizată.

O biserică unită este dinamică. Satana este pornit numai pe crearea de confuzie și divergențe, agitație și neînțelegere în mijlocul bisericii, căci el știe foarte bine că o biserică sau o comunitate preocupată de certuri și divizată în grupe de interese meschine și mindrie deșartă, este o biserică sau comunitate fără putere morală și fără energia spirituală necesară creșterii. Cînd toată biserică este strîns unită în jurul lui Hristos, și deci una, strîns uniți unul cu celălalt, atunci ea, biserica va crește și va deveni un templu sfânt în Domnul. (Efes. 2,21).

„Satana caută mereu să despartă și să instrăineze inimile și credința poporului lui Dumnezeu. El știe foarte bine că în unitate este tăria lor, și în neunire slăbiciunea lor. Este important și esențial ca toți urmașii lui Hristos să înțeleagă și să recunoască acțiunile lui Satana, făcînd front comun în fața lui, spre a face, cu succes față atacurilor ca să îl alunge. Ei au nevoie să facă eforturi continue pentru unitate, chiar dacă pentru realizarea acestui deziderat divin, va fi nevoie să se facă și unele sacrificii.

O biserică unită este în mod inevitabil și o biserică activă. Biserica lui Dumnezeu este într-un tot unită în comuniunea frățească, ca și în lucrarea de evanghelizare. Ea are de adus la îndeplinire o lucrare solemnă, lucrare dată de Dumnezeu s-o facă, și de aceea, ea trebuie să fie și să rămînă unită în doctrina și organizația ei, în comuniunea frățească, în scop și în lucrarea de evanghelizare.

Cheia unității bisericii.

Cheia acestei unități și a solidarității se află în cuvintele: „Toată clădirea, bine încheagată... în Domnul”. (vers. 21). Cînd creștinii susțin aceste legături „în Domnul”, atunci unitatea bisericii va fi totdeauna garantată. Să reținem ceea ce subliniază apostolul Pavel și anume că noi sîntem asemenea unei clădiri „bine încheagată... în Hristos”. Asemenea unei turme, noi sîntem strînși laolaltă. Asemenea unei familii noi trebuie să locuim împreună. (Ps. 133,1). Ca un singur trup, noi trebuie să fim „bine încheagat și strîns legat”. (Efes. 4,16); ca o clădire noi sîntem „bine închegați”. (Efes. 2,21); ca o împărăție, noi trebuie să „rămînem tari în același duh”. (Filip. 1,27). Cînd biserica este strîns unită în Hristos, atunci biruința este garantată.

Niciodată în istoria bisericii, n-a fost simțită mai presant nevoia unității și a plinătății Duhului Sfînt ca astăzi. Astăzi lumea este împărțită așa cum se întîmplă adesea și cu noi înșine. O inimă împărțită, divizată pe sfere de interese, are nevoie disperată de solia divină ce aduce unitate și reconciliere. În mijlocul acțiunilor destructive de dezbinare a celui rău, biserica Sa trebuie să rămînă unită în Hristos Isus.

Biserica rămășiței lui Dumnezeu conține în structura și ființa ei toate elementele necesare unității. Ne bucurăm de o părășie comună în Hristos, prin puterea unificatoare a Aceluiași Duh. Avem același sistem al adevărilor biblice, și trăim un fel deosebit de viață. Ca biserică, ne bucurăm de o frăție spirituală, avem o solie comună, o identitate comună și o misiune comună și ne prindem puternic de o nădejde binecuvîntată, o nădejde sigură și anume revenirea în slavă a lui Hristos, pentru realizarea unei unități veșnice.

Serva Domnului spunea: „Mereu și mereu ingerul mi se adresa spunînd: „Stați strîns uniți laolaltă, strîns uniți laolaltă, fiți un singur gînd și o singură simțire. Hristos este Conducătorul, iar voi sînteți frați între voi... urmați-L”. (Ev. 102).

Cînd întreaga Biserică Adventă se unește în rugăciune în această Săptămîna de Rugăciune, să cerem Atotputernicului nostru Tată ca puterea dragostei Sale să ne unească strîns unii cu alții și pe toți cu El. El să ne susțină și să păstreze biserica și poporul Său pentru locurile veșniciei. Așteptînd pregătindu-ne pentru slava Sa, nu trebuie să uităm că sîntem una, o familie spirituală, un trup slăvit, un templu sfânt, avînd o unică solie, o unică lucrare și un destin slăvit, împlinindu-se astfel ruga fierbinte a Mintuitorului:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ioan 17,21). Maranatha!

Comitetul Uniunii

BISERICA RĂMĂȘITEI LUI HRISTOS

Chemată pentru o lucrare specială, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea vestește o nouă dimensiune a lucrării de mijlocire a lui Isus Hristos în favoarea neamului omenesc căzut. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este o biserică creștină care există în scopul de a transmite — prin cuvânt și faptă — o solie unică despre Isus Hristos.

Apostolul Ioan, prin viziune profetică, a prevăzut timpul mișcării advente într-o varietate de simboluri profetice. În Apoc. 12,17, el a văzut un popor pe care îl descrie ca fiind „rămășița” seminței femeii, declarând că păzește poruncile lui Dumnezeu, și ține mărturia lui Isus Hristos.

În cartea Apocalipsel, Ioan a văzut același grup simbolizat prin trei îngeri purtând o solie mondială, o Evanghelie veșnică, sosirea ceasului judecării, căderea Babilonului, și semnul fiarei. El a auzit vorbindu-se despre ei ca fiind sfinții care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”. (Apoc. 14,6-12).

Timpul când acești trei îngeri, acești sfinți ai bisericii rămășiței, aveau să intre în scenă, în acțiune, a fost clarificat de către apostolul Ioan. În Apocalips, biserica rămășiței apare pe ecranul profetic după trecerea celor 1260 de zile-ani, o perioadă de timp la care se face referire în mod diferit: fie de 1260 zile, de 42 luni, sau „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme”. Perioada de 1260 de zile-ani se încheie în 1798. După cele cuprinse în Apocalips 12, biserica rămășiței avea să se manifeste, să-și înceapă timpul hărăzit ei și să continue lupta și lucrarea ce i-a fost încredințată, după anul 1798.

În Apocalips 14, existența sfinților păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu este simbolizată prin lucrarea celor trei îngeri. Trei îngeri înseamnă trei solii. Primul dintre cei trei îngeri, atrage în mod direct atenția la sosirea timpului judecării. „Căci a venit ceasul judecării Lui”, anunță el cu putere tuturor locuitorilor pământului. (Apoc. 14,6-12).

În cartea profetului Daniel, sosirea ceasului judecării urmează de asemenea după terminarea perioadei de 1260 de zile-ani. Cornul cel mic va „asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și Legea (Legea lui Dumnezeu...) timp de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme... (Dan. 7,25). Dar, va veni judecata și i se va lua stăpînirea”. (vers. 26). Profetul Daniel (Dan. 8,14) datează mai precis începerea acestei judecări la sfîrșitul perioadei de 2300 zile-ani. De secole, teologii și

interpreții de atunci și pînă astăzi, au confirmat mereu și mereu că perioada celor 2300 de zile-ani din Daniel 8,14, se încheie în anul 1844 cîteva decade după anul 1798.

Îngerii și sfinții din biserica rămășiței

Astfel cărțile profetice ale Bibliei, Daniel și Apocalips, luate împreună, prevestesc apariția celor trei îngeri adică a sfinților grupați în biserica rămășiței, asociind acest eveniment cu anii 1798 și 1844.

Adventiștii de Ziua a Șaptea înțeleg și cred că ei împlinesc această profeție a celor trei îngeri pentru următoarele caracteristici și date ale istoriei și existenței lor:

- a) Mișcarea adventă continuînd drumul din totdeauna a bisericii lui Dumnezeu, intră în scena istoriei Planului de Mintuire și a lumii la data și timpul indicat de această profeție.

- b) Ea a vestit și vestește venirea ceasului judecării solia ingerului din Apoc. 14,6-7.

- c) Ea — în mod caracteristic — invașă și trăiește obligativitatea păzirii poruncilor lui Dumnezeu, și natura esențială a credinței mintuitoare;

- d) Ea este în mod providențial îmbogățită prin manifestarea în mijlocul ei a mărturiei lui Isus (Apoc. 19,10, o numește „duhul prorociei” sau „Spiritul Profetic”), prin lucrarea și scrierile Elenei G. White.

Deși Adventiștii de Ziua a Șaptea au convingerea că formează biserica rămășiței, poporul sau biserica profeției, totuși nici pentru o clipă ei nu consideră că sînt singura biserică creștină. Nici n-ar fi logic. Fiind rămășița seminței femeii (Apoc. 12,17) ei sînt legați — din punct de vedere istoric — cu toți creștinii care au trăit adevărul biblic de-a lungul istoriei acestui pămînt.

Analizînd chemarea lui Isus Hristos din Apoc. 18,1-4 care sună: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”, aceasta înseamnă că sînt mulți adevărați creștini în fiecare biserică”. (G.C./449). Adventiștii de Ziua a Șaptea recunosc astăzi, așa cum de fapt au recunoscut și cu un veac în urmă, că în toate bisericile... încă se mai poate găsi un mare număr de adevărați urmași ai lui Hristos”. (G.C. 339).

Profeții Bibliei înfățișează faptul că mulți din poporul copiilor lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a Planului de Mintuire, se află încă în „Babilon”, și deci, chemarea este de a „ieși” din această situație atîta vreme cît harul mîntuitor al cerului mai este încă la lucru. Tot așa de real este și faptul că profeția biblică prezintă o rămășiță a seminței femeii (a bisericii) din zi-

lele de pe urmă ale Planului de Mintuire, care păzește poruncile lui Dumnezeu, are credința lui Isus, vestește întreita solie, și are în mijlocul ei binecunoscuta activitate a Spiritului Profetic. O mare parte a membrilor bisericii de astăzi și din totdeauna, sînt cei prevăzuți în profeție ca fiind în „Babilon” dar care au ales sau vor alege să iasă și să se indentifice cu învățătura și biserica rămășiței.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este o biserică creștină, ce există cu scopul de a trăi și propovădui, a transmite o solie unică despre Hristos, în cuvînt și faptă. Ca o biserică creștină, ei împărtășesc cu alți creștini o seamă de puncte de doctrină. În cele 27 de puncte de credință ale Bisericii Advente, care înfățișează convingerile religioase ale Bisericii noastre (publicate în revista „Curierul Adventist” nr. 9—10/982), 24 din ele le avem în comun cu alte biserici creștine. Este adevărat că nu toate aceste 24 de puncte de credință le au toate celelalte biserici creștine ca dogme proprii. Dar multe dintre ele au o mare parte încorporate în doctrina lor, după cum unele sînt prezente în doctrina tuturor bisericilor creștine.

De exemplu, nu numai Adventiștii de Ziua a Șaptea, ci toți creștinii cred și se închină Dumnezeirii: Tatălui, Fiului și Duhului Sfînt, sau Sfîntei Treimi. Mulți creștini consideră Biblia, așa cum fac și adventiștii, ca fiind descoperirea plină de autoritate a lui Dumnezeu și cred în moartea ispășitoare a lui Isus Hristos. Milioane de creștini și necreștini consideră că fumatul și consumarea băuturilor alcoolice sînt dăunătoare sănătății și le exclud din practica vieții lor. Alți creștini recomandă păzirea poruncii a patra a Decalogului (Sabatul zilei a Șaptea), ca fiind o cerință obligatorie ca și restul de nouă porunci cuprinse în Decalog sau Legea Morală. De aceea Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt recunoscători altor grupări creștine care în decursul veacurilor au păstrat, au redescoperit și au transmis mai departe adevărurile cele nobile ale creștinismului.

O solie unică

Așa cum am arătat mai sus, deși Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt creștini împreună cu frații și surorile lor în Hristos din lumea întreagă, ei au convingerea că existența lor este determinată de necesitatea de a transmite, a vesti prin cuvînt și faptă, prin cuvîntul și viața lor o solie unică despre Isus Hristos.

În anul 1906 serva Domnului sublinia faptul că „problema Sanctuarului este temelia credinței noastre” (manuscris 20/906).

Faptul că dînsa a făcut această afirmație, nu înseamnă că din căluză aceasta s-a făcut ceea ce ea a afirmat, ci dînsa a afirmat pentru că știa că este astfel. Ea a trăit în zilele de neuitat dinaintea și după marea dezamăgire din octombrie 1844. Ea și-a umit inima sa cu inimile umile dar calde ale fraților săi atunci cînd aceștia cercetau Scripturile în căutarea și setea lor după adevăr. Ea a fost martoră a faptului că înțelegerea lor, privind lucrarea cea nouă a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc, a afectat tot ceea ce creștinii adventiști aveau să creadă și să învețe.

Hristos Însuși este întemeietorul întregii credințe creștine. El a fost din todeauna și va fi mereu. (Efes. 2,20). Dar astăzi, Hristos este în Sanctuarul ceresc, unde aduce la îndeplinire o glorioasă lucrare de mijlocire pe care a început-o relativ recent (1844). Noua lucrare a Sa în Sanctuarul ceresc este o doctrină unică în solia creștină pe care poporul, biserica rămășiței trebuie s-o vestească lumii în aceste zile. Solia Sanctuarului, fiind un adevăr prezent despre un Hristos contemporan, aduce Evanghelia cea veșnică, în problematica zilelor noastre și o face în mod deosebit aplicabilă nevoilor bărbaților și femeilor, credinței de astăzi.

„Subiectul Sanctuarului și al judecății de cercetare ar trebui să fie foarte bine înțeles de către poporul lui Dumnezeu. Altfel, spunea serva Domnului în anul 1860, va fi imposibil pentru ei să exercite credința, ce este un lucru esențial pentru timpul acesta”. (G.C./488).

„Aceste scene legate de Sanctuarul de sus fac o astfel de impresie asupra inimilor și a minților celor credincioși, scria ea mai târziu, încît ei vor putea fi capabili să fie martori eficienți pentru alții. Cînd acest mare adevăr este văzut și înțeles iar aceia care îl au vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în ziua cea mare a Domnului, eforturile lor vor fi încununare cu succes”. (5.T/575).

„Cînd acest mare adevăr va fi văzut și înțeles, spunea serva Domnului, poporul lui Dumnezeu se va pregăti pe el și pe alții, pentru ziua cea mare a Domnului. Solia Sanctuarului despre Hristos, este un mare adevăr. În studiul și rugăciunea noastră, să ne luăm timp și să restudiem cele scrise în Apocalipsa capitolele 4 și 5, unde putem vedea tronul lui Dumnezeu, înconjurat de curcubeul slavei Sale, tronurile minunatelor făpturi vii și pe cei 24 de bătrîni sînd pe marea de cristal și ascultînd cîntecul îngerilor, nenumărați, zece mii de ori zece mii și mii de mii; să auzim vocea cea iubitoare a lui Dumnezeu rostogolindu-se asemenea unui tunet, atunci cînd poruncește îngerilor să coboare la noi ca să slujească în favoarea noastră, și pe care să-i vedem asemenea unor flăcări reflectîndu-se în marea imensă de cristal atunci cînd pleacă și vin în importanța lor misiune.

Totul este pregătit

Să ne întoarcem la cele scrise în Daniel 7,9-14. (se va citi).

La sosirea ceasului judecății „s-au așezat niște scaune de domnie”. Cu respect și răbdare, prin ochii privilegiați ai profetului Daniel privim pe Cel Îmbătrînit de Zile, „șezînd jos” și „s-au deschis niște cărți”. În cele din urmă, mult așteptata judecată a început. Totul este gata pentru această lucrare cu excepția Fiului omului, pe care Tatăl L-a însărcinat cu această lucrare (Ioan 5,22), dar care nu și-a făcut încă apariția.

Dar iată-L că apare. Fiul omului vine în sfîrșit. El nu va face cițiva pași dintr-o mică despărțitură a acestui cort sau tabernacol, în altă despărțitură a unui alt cort, sau tabernacol, așa cum făcea marele preot în sanctuarul pămîntesc. Nu, categoric nu! El vine maiestos în toată slava Sa... pe norii cerului (Dan. 7,13).

Limbajul lui Daniel (cap. 7,13), este aproape același pe care Pavel îl folosește ca să descrie a doua venire a lui Hristos în 1 Tes. 1,7. Mintuitorul avea să vină la judecata din 1844, așa cum va veni El și la a doua Sa venire așa cum de fapt S-a înălțat la ceruri după învierea Sa pe norii cerului.

Dar ne vom întreba, de ce oare a venit Isus în scena judecății din 1844? Daniel 7,14 răspunde: „Ca să primească stăpînirea, slava și puterea... pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile”.

Sanctuarul este un loc mare. Adevărul Sanctuarului referitor la ceea ce face Isus acolo, este de asemenea un mare adevăr. Înțelegă în mod corect, solia Sanctuarului influențează aproape orice doctrină creștină în mod pozitiv și edificator.

De exemplu, majoritatea creștinilor care gîndesc în vreun fel la judecata finală, gîndesc că probabil va fi o asemenea judecată, dar pe care ei o restrîng la un singur eveniment, la a doua venire a Domnului. Mulți creștini cred că a doua venire, împreună cu judecata cu care de fapt se confundă acest eveniment, este aproape. Dar Adventiștii de Ziua a Șaptea știu că de fapt judecata... a început deja să se desfășoare. Încheierea celor 2300 zile-ani în 1844, este cel mai evident semn al apropierii venirii lui Isus.

De la păcătuirea lui Adam și pînă la crucificarea lui Hristos, au trecut — după calcularea biblică a timpului — patru mii de ani. Apoi, au mai trecut încă o mie și cinci sute de ani, pînă la reformațiunea secolului al XVI-lea. Din cei aproximativ 6.000 de ani pe care cercetătorii Bibliei îi atribuie istoriei omenirii, anul 1844 se află la o mare distanță de crucea Golgoței și la o distanță foarte mare de momentul începerii conflictului veacurilor dintre Hristos și Satana. Credința în evenimentele cerești

de la 1844, susține credința în încheierea Planului de Mintuire, și aceasta într-un timp anume dat.

Studierea acestei profeții în anul 1840 a făcut pe mulți dintre cei ce s-au aplecat cu interes asupra studiului profeției, să împărtășească convingerile milerjiților. Convingerea puternică în rolul și valoarea profeției a celor 2300 zile-ani și împlinirea lor în 1844, a făcut ca timp de mai bine de un secol, toți aceia care au cercetat și primit aceste adevăruri, să se alăture Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Dacă prima fază a judecății finale a început deja atunci (1844), cu siguranță că și împlinirea Planului de Mintuire nu poate să fie prea departe.

Solia Sanctuarului face pe cel care îmbrățișează doctrina ei și a Bibliei, să se atașeze Bisericii Adventiste, pentru că aceștia au înțeles din punct de vedere istoric, directă legătură ce există între Cele Zece Porunci și lucrarea cea nouă a lui Isus Hristos în Sanctuarul ceresc. Datorită acestei descoperiri ei au fost dispuși să suporte totul pentru păzirea Sabatului.

„Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legămîntului Său, în Templul Său”. (Apoc. 11,19). Iosif Bates, în cea de a doua ediție a lucrării sale: „Sabatul Zilei a Șaptea un semn perpetuu”, a fost primul care a scris despre o probabilă legătură între recenta intrare a lui Isus în Sfînta Sfintelor (unde se afla chivotul legămîntului) și problema Sabatului. Cîteva săptămîni mai târziu, ideea emisă de Bates a fost confirmată într-o descoperire avută de serva Domnului. În prima viziune cu privire la Sabat, serva Domnului a fost dusă în Sanctuarul ceresc. Acolo Isus Hristos personal ținea în mîinile Sale Cele Zece Porunci, în timp ce un nimb de slavă înconjură porunca a patra.

Doi ani mai târziu, (24 martie 1849) o altă viziune a sa confirma legătura ce există între lucrarea cea nouă a lui Isus Hristos în Sanctuarul ceresc și Sabat. „Am văzut, spunea E.G. White, că încercarea prezentă cu privire la Sabat nu putea veni pînă cînd nu se încheia lucrarea de mijlocire a lui Isus în Sfînta și El nu pășea dincolo de cea de a doua perdea”. (E.W./42).

Se poate spune mult mai mult despre legătura dintre lucrarea prezentă a lui Isus Hristos și viața și învățătura bisericii rămășiței.

Putem trage concluzia, cu ocazia acestei prelegeri, că acei creștini care cred și învață adevărurile Sfintelor Scripturi, cum că Isus Hristos a început prima fază a judecății finale în 1844; creștini, a căror misiune a ajuns să fie proeminentă în acel timp și care răspund lucrării și slujirii lui Hristos în Sfînta Sfintelor, alegînd să păzească toate poruncile lui Dumnezeu prin credința în Domnul și Mintuitorul lor; creștini, care plini

(continuare în pag. a 20-a)

BISERICA

Dacă biserica este... „unicul obiect pe pământ căreia El îi dă atenția Sa supremă“, atunci legătura directă a omului cu Dumnezeu, întreruptă odată cu neascultarea lui Adam în Paradis, trebuia să fie restabilită prin alte mijloace, astfel ca Dumnezeu să poată comunica cu omul, să-i descopere planurile Sale de viitor pentru acesta, să-i ofere posibilitatea de a transmite cerului dorințele sale, nevoile și durerile sale, și să-și exprime mulțumirile sale. Și dacă „Dumnezeu are un popor pentru care tot cerul este interesat iar credincioșii sînt pe pământ singurul obiect scump inimii Sale“, este de la sine înțeles că aceste mijloace vor fi folosite judicios ca cel credincios să se afle permanent în contact cu cerul și să răspundă totdeauna solicitărilor lui.

Folosind mijloacele Sale de legătură cu omul, Dumnezeu „însărcinează pe ingerii Săi, ca să dea ajutor fiecărui suflet care vine la El în căință și cu inima zdrobită“, pentru că ei „nu sînt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mîntuirea?“ (Evr. 1,14).

Un inger a venit la Daniel să-i aducă răspunsul chiar la rugăciunea pe care o prezenta pe genuunchi. (Dan. 9,21-23). Un inger a fost trimis din ceruri chiar în clipa cînd Iuda a dat sărutul său Domnului, ca să fie recunoscut de ostași. (Ioan 18,6). Ei sînt totdeauna prezenți ca să îndeplinească voia lui Dumnezeu pentru oameni.

Dumnezeu folosește visele și vedeniile pentru a comunica cu omul credincios în diferitele circumstanțe ale vieții. Abraam a văzut în vedenie istoria fericită dar și zbuciumată a familiei sale de la Isaac pînă la formarea lui Israel ca popor, și scoaterea lui din robia Egiptului, pentru a se stabili în Canaan. (Gen. 15,12-21). Lui Iacob i s-a arătat în vis grija părintească a lui Dumnezeu pentru el, în ciuda planurilor lui Laban de a-l sărăci. (Gen. 31,11-13). În vis de noapte, Iosif a văzut un episod din viața sa (Gen. 37,5-10) și care i-a fost mîngiere, întărindu-i încrederea în Dumnezeu în anii de grea încercare, din timpul depărtării sale în Egipt. Daniel și Ioan în vedenii, vise și viziuni au văzut istoria poporului Israel, a bisericii Noului Testament și a națiunilor lumii, pînă la restatornicirea finală a Împărăției Domnului Isus Hristos.

De asemeni, Urimum și Tumimum, două pietre prețioase încrustate, în dreapta și stînga pieptarului lui Aaron, descoperează celor interesați voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu a folosit bărbați și femei, tineri și tinere, ca să comu-

nice cu oamenii, Ei erau „văzătorii“, „port-vocea“ lui Dumnezeu și transmiteau, din partea Lui, solii de avertizare și mîngiere, de amenințare și izbăvire, de minie sau de pace. Prin unii din ei s-au scris Sfintele Scripturi, mijlocul permanent rinduit de El ca să comunice voia Sa, planurile Sale de viitor și făgăduințele Sale, celor ascultători. Prin ele, Dumnezeu L-a prezentat pe Domnul Isus Hristos și L-au delimitat timpul, locul, circumstanțele, activitatea, învățăturile și încheierea activității Sale pe pământ. Prin ele ni se aduce la cunoștință activitatea Sa din Sanctuarul ceresc, care se va încheia cu judecata de cercetare, venirea

rugăciunea. „Cînd Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strîmtorare îl voi izbăvi și-l voi proslăvi“. (Ps. 91,15). Adresîndu-se lui Solomon, cu ocazia sfințirii templului, Dumnezeu afirmă posibilitatea permanentă a omului de a comunica cu cerul, subliniind și condițiile folosirii acesteia: „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îi voi asculta din ceruri, îi vor ierta păcatul, și-i voi tămădui țara. Ochii Mei vor fi deschiși de acum, și urechile Mele vor fi cu luare aminte la rugăciunea făcută...“ (2 Cron. 7,14-15).

Sfatul Domnului Isus Hristos este: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide“. (Luca 11,9).

Comunicațiile joacă un rol determinant în viața omului modern. De la mijloacele vizuale și manuate, de la focurile antice aprinse pe

ȘI COMUNICAREA EI CU CERUL

Sa a doua oară, salvarea celor credincioși și restabilirea veșniciei Sale Împărăției.

Domnul Isus Hristos a comunicat neamului omenesc, prin Evangheliile voința lui Dumnezeu și planul Său pentru salvarea celor ce ascultă de glasul chemării la pocăință.

Duhul Sfînt, a treia persoană a Dumnezeirii, transmite, în dispensațiunea Noului Testament și păstrează legătura între cer și pământ. El este Mîngietorul și mijlocul de a comunica omului să se întoarcă de pe căile greșite la Dumnezeu care va avea milă de el.

În zilele noastre, așa cum afirma apostolul Petru în prima sa cuvîntare după revărsarea Duhului Sfînt, la Cincizecime, „în zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrînii voștri vor visa visuri. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci“. (Fapte 2,17-18). Spiritul Profetic este o parte componentă a împlinirii acestei proorocii prin serva Domnului E.G. White. Dar oare Dumnezeu este mărginit în împlinirea făgăduinței Sale? Evenimente mărețe, premergătoare venirii Sale ne vor da prilejul să mărim pe Domnul pentru felul neînfeles încă de noi cum se va împlini în întregime și această profeție.

La infinitele mijloace folosite de cer ca să comunice cu omul păcătos, se adaugă și cel rinduit omului de a comunica cu Dumnezeu și anume:

înălțimi, prin stafetele trimise pe cai iuți, s-a trecut, în ultimul secol la telefon, telegraf, cablurile submarine, radio și televiziune, ca să asistăm azi la transmiterea mesajelor pe calea sateliților și laser. În felul acesta distanțele au dispărut, barierele naturale au căzut, iar oamenii se bucură deplin de viața planetei. Ei vor să știe la orice oră din zi și noapte ce fac și ce gîndesc, sau ce li se întimplă confrăților lor de pe fiecare meridian. Dacă lucrul acesta este valabil între oameni, care sînt legați de semenii lor din orice loc de pe pământ, care este cerința și ce perspective ne stau la dispoziție privind comunicațiile dintre cer și pământ sau dintre pământ și cer? Dacă oamenii și-au îmbunătățit mijloacele lor de comunicare într-o formă uluitoare și avînd în vedere timpul solemn în care trăim, n-ar fi de o excepțională importanță să ne punem la dispoziția cerului, ca să cunoaștem în fiecare zi cerințele lui Dumnezeu față de noi și planurile Lui cu noi? Dacă ne place ca în fiecare seară să trecem în revistă dorințele, acțiunile și planurile oamenilor din diversele locuri ale planetei, cunoștințe ce ne fac să trăim împreună cu ei aceleași împliniri sau dezamăgiri; de ce nu am trăi în totul conform cu evenimentele cerului și n-am lua toate măsurile ca împlinirile și dezamăgirile cerului să fie și ale noastre?

Cît de mult a folosit Domnul Hristos acest mijloc extraordinar de comunicare între El și Tatăl ceresc! Putem spune, după cum se exprimă apostolul Pavel în Evrei 5,7, că viața Domnului Isus a fost

literalmente imbibată de rugăciune. Ea reprezintă pentru El mai mult decât o datorie; era propria Sa viață. Mai necesară decât hrana zilnică, mai satisfăcătoare decât o băutură rece într-o zi călduroasă, mai odihnitoare ca o noapte de somn. În zilele vieții Sale pe pământ a simțit nevoia comuniunii cu cerul, a sfătuirii și a părtașiei cu Tatăl Său ceresc. Pentru El rugăciunea era respirația sufletului, ușa deschisă spre lumea invizibilă, cheia în mina credinței, care deschide zăgăzurile cerului, unde sînt depozitate comorile Împărăției Sale.

Domnul Hristos găsea în rugăciune recompensarea pierderilor Sale fizice. După o noapte de rugăciune, se întorcea la lucrul unei noi zile, mai puternic, mai pregătit și mai proaspăt. El găsea în rugăciune izvorul puterii, care nu era legată de odihna fizică. El comunica cu Dumnezeu și era susținut în lupta cu Satana și în împlinirea misiunii Sale, și dacă Domnul Hristos găsea putere în comunicarea Sa cu Tatăl prin intermediul rugăciunii, nu este și privilegiul nostru să urmărim pe Domnul Isus Hristos chiar și în privința aceasta? Fie ca rugăciunea să se urce din inima sinceră a fiecărui credincios spre ceruri, cu atât mai mult în efortul unit al bisericii. Dumnezeu va fi foarte aproape de credinciosul care se roagă.

Se poate și mai puțină rugăciune? Nu de mult directorul general al poștelor din una din țările

industrializate a emis un ordin pentru toate oficiile poștale ale țării, ca pînă la sfîrșitul anului respectiv — sub formă de experiment — activitatea poștală să fie suspendată și în zilele de sîmbătă. Urma ca sîmbăta și duminica să nu se mai primească scrisori, pachete, comunicări, decît cele cu caracter foarte urgent.

Această dispoziție a fost dată cu scopul de a se face economii, dar a fost de scurtă durată; totul a fost anulat iar comunicările dintre cetățeni au revenit la normal. Oamenii n-au fost de acord să-și întrerupă comunicările cu rudele și cu semenii lor. Comunicațiile între oameni nu cunosc obstacole. Și dacă lucrul acesta este valabil pentru omenire, cu cît mai importantă este comunicarea dintre noi și Dumnezeu sau dintre Dumnezeu și noi, astfel ca Tatăl ceresc să transmită lumină și adevăr, călăuzire și protecție copiilor Săi din această lume?

Dar este rugăciunea ascultată? Ajunge ca pînă la cer? Îl interesează pe Dumnezeu rugăciunea noastră? David spunea în Psalmul 34,46 următoarele: „Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns: M-a izbăvit din toate temerile mele... Cînd strigă un nenorocit, Domnul aude, și-l scapă din toate necazurile lui”.

Ilie s-a rugat și a fost ascultat (Iacob 2,17); Daniel s-a rugat și a primit răspuns (Daniel 9,21); comunitatea din Ierusalim s-a rugat pentru Petru întemnițat de Irod și

hărăzit morții și Dumnezeu a ascultat cererea lor eliberîndu-l în chip providențial (Fapte 12,3.5.16-17) și după caz și circumstanțe, rugăciunea este ascultată „îndată” (Mat. 26,53); chiar în timpul „rostitii ei” (Daniel 9,23).

Există și situații în care rugăciunea nu este ascultată? Da! Cînd viața noastră nu este în conformitate cu voința Sa (Is. 59,1-2). „Nu, mina Domnului nu este prea scurtă ca să mintuiască nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte”.

Se spune că un dirijor a pregătit o audiență muzicală. A muncit din răsputeri împreună cu colectivul său săptămîni în șir ca cea mai pretențioasă ureche să fie satisfăcută iar măiestria corului să fie pe deplin răsplătită.

Programul a avut loc; publicul a admirat talentul ansamblului coral și a răsplătit cu bogate aplauze pe dirijor.

Obosit s-a retras într-o cameră vecină, zicîndu-și: „Dacă cei de aici au fost atît de mulțumiți cîtă bucurie și satisfacție a fost în ceruri!” Așipi pe fotoliu și visă că un inger din cer a venit înaintea lui, întrebîndu-l: „Ai promis credincioșilor că vei pregăti un concert religios. Cînd va avea loc?” Consternat, dirijorul întrebă: „Cum, în ceruri nu s-a auzit? L-am prezentat acum o oră”. „Nu! În ceruri nu s-a auzit nimic. Probabil că inimile voastre n-au fost pregătite să laude pe Dumnezeu, și să pregătească o atmosferă spirituală în care El să vă poată comunica mesajul Său, ci va-ți arătat doar talentul și ați așteptat lauda publicului. În ceruri nu s-a auzit nimic”.

Cînd ingerul se pregătea să plece dirijorul s-a trezit îngrozit spunînd cu buze tremurînde: „...În ceruri nu s-a auzit nimic!”

Cînd și cum se poate asigura comunicarea cu cerul? Numai atunci cînd „forța credinței” o transmite la Tronul Harului” (Evr. 11, 1,6; Iacob 5,16 u.p.).

Fiecare post de emisie radio sau televiziune are nevoie de o sursă producătoare de curent. Fiecare dintre noi, care înalță o rugăciune are nevoie de puterea credinței care să o transporte pînă la Domnul Hristos, care o primește.

Pentru ca o rachetă, trimisă de om în spațiu, să poată învinge puterea de gravitație ca să se desprindă de pămînt, are nevoie să se dezvolte sub ea o putere mai mare decît puterea de reținere a gravitației. Iar pentru ca ea să poată fi dirijată și eventual corectată în traectorie, este nevoie de o rază electromagnetică care să intervină și să ducă mesajul omului la țintă. Ca să străpungă un munte, sau să deschidă un drum, oamenii folosesc dinamită și chiar energia atomului. Credința este forța spirituală cea mai mare din lume. Ea îndepărtează obstacolele, anulează distanțele ca să facă posibilă comu-

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Un nou pod peste canalul Dunăre-Marea Neagră

Pe D.N. 3, la km. 41,300 de pe traseul Canal Dunăre — Marea Neagră s-au încheiat lucrările de construcție și montaj la un nou pod rutier, care asigură traficul într-un important nod de circulație, cu ramificații către Constanța, Cernavodă și Ostrov. Noul pod, creație a colectivului șantierului nr. 5 poduri Basarabi, are o lungime totală de 225 metri, cu 5 deschideri din care cea centrală măsoară 104 metri. Podul are o lățime de 14 metri și dispune de 2 benzi de circulație auto, precum și de trotuare pentru pietoni, pe ambele părți.

Rulmenți de mari dimensiuni

La întreprinderea mecanică din cadrul Centralei industriale pentru utilaj minier și mașini de ridicat din Timișoara, a fost pusă la punct o nouă linie tehnologică pentru fabricarea, în premieră națională, a rulmenților de mari dimensiuni. Prin asimilarea în țară a acestor rulmenți se va diminua importul.

Sucuri din fructe de pădure

La Panclu a fost pusă în funcțiune o unitate de fabricare a sucurilor pasteurizate din fructe de pădure. Prevăzută cu trei linii tehnologice, ea va produce anual din afine, zmeură, cireșe, cătină, muguș de brad și alte fructe de pădure, 250 tone sucuri pasteurizate și 380 tone băuturi răcoritoare.

Autobuz cu gaz metan

În orașul petrochimicilor de pe Troțuș, Borzestî, a fost pus în circulație primul autobuz care folosește drept combustibil gazul metan. Avînd o capacitate de 30 m.c. de gaz metan, autobuzul are o autonomie de rulare de 100 km, în condițiile reducerii cheltuielilor cu 27 lei la suta kilometri parcursi. În prezent se execută lucrări de adaptare la alte 16 autovehicule, dintre care șase vor funcționa cu amestec de motorină și gaze.

Noi tipuri de hirtie tehnică

La întreprinderea de celuloză și hirtie „Reconstrucția” din P. Neamț, au fost asimilate în producția de serie noi tipuri de hirtie tehnică cu caracteristici superioare. Este vorba de hirtie monotip, hirtia pentru diagrame speciale, cu înregistrare continuă, hirtia termorezistentă utilizată la presarea materialelor stratificate.

Cariere de cărbune energetic

Pe valea pîrului Jieț au început excavațiile în vederea descoperirii unui important zăcămint de cărbune care se află la mică adîncime. Pînă la această dată s-au excavat peste 15.000 m.c. de steril. Noua carieră pentru cărbune energetic este cea de a doua de acest gen de la întreprinderea Lonea și din Valea Jiului.

Redacția

(din presa zilei)

nicarea omului cu Dumnezeu, ori de câte ori acesta simte nevoie.

Ucenicii au simțit nevoia unei puteri sporite care să le mărească credința, și Domnul le-a spus: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudu-lui acestuia: „desrădăcinează-te și sădește-te în mare și v-ar asculta“. (Luca 17,6). Atunci au înțeles ei perspectiva inepuizabilă a credinței. Și după cum respirația are nevoie de plămîni; cheia de braț puternic care s-o învîrtească în broască; tot așa și rugăciunea are nevoie de credința omului, care s-o transmite pînă la Dumnezeu.

Două rachete au fost trimise spre planeta Marte. Prima a coborît lin, în locul stabilit după ce în prealabil i s-a corectat locul de aterizare. Odată așezată pe solul marțian a început să transmită fotografiile și date meteorologice și științifice. Aici pe pămînt este un centru de contact, care prin unde electromagnetice sau laser, transmite poziții și aparatul de pe Marte primește impulsurile și răspunde.

Între Dumnezeu și om sînt două asemenea centre de recepție și transmisie: Sanctuarul cereș, unde Domnul Hristos primește rugăciunile noastre, îmbunătățește conținutul lor, le transmite Tatălui și tot El le retransmite apoi printr-o „rază de lumină“, după caz, omului credincios. Dar aceste rugăciuni trebuie să pornească pe aripile credinței, dintr-o inimă curată, sinceră și plină de iubire: Inima este aparatul de transmitere. Ce se poate face dacă aparatul „inimă“ este defect? Legătura pămînt-cer-pămînt se întrerupe și omul rămîne singur. Cît de amară a fost situația cînd Saul, împăratul lui Israel a pierdut legătura cu cerul și Dumnezeu n-a mai putut răspunde cererilor sale. (1 Sam. 28,6). Dar cînd Dumnezeu transmite și inima este zăvorâtă? Cîtă insistență pune Dumnezeu pentru a aduce în stare de funcționare această inimă „centrul de emisie și recepție spirituală!“ „Iată, eu stau la ușă (la ușa inimii) și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cîna cu el, și el cu Mine“ (Apoc. 3,20).

Credincioșii au nevoie să comunice cu Dumnezeu mai mult decît oricînd în istoria bisericii. Timpul cere din partea noastră mai multă rugăciune. În ceasul cel mai important, Dumnezeu trebuie să fie cel mai aproape de noi. Legătura cer-pămînt-cer trebuie să funcționeze permanent. (Evr. 6,18.20).

Cîteva cuvinte exprimate de fr. R.H. Pierson din timpul cînd era președinte, exprimă nevoia imperioasă, individuală și colectivă a bisericii:

„Frații și surori, rugați-vă mai serios decît ați făcut-o vreodată. Dacă milioanele de glasuri unite ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea, plecate pe genunchi în fiecare zi, ar înălța rugăciuni arzătoare de mijlocire, atunci s-ar produce ceva

foarte important în biserică, în lume și în noi înșine. Apelul Meu față de poporul lui Dumnezeu de pretutindeni este acela de a se pleca în genunchi și a se ruga cum nu s-a mai rugat niciodată mai înainte. Rugați-vă pentru propriile voastre suflete; pentru biruința asupra păcatului; rugați-vă pentru familiile voastre, pentru fiii și fiicele voastre, pentru frații și surorile voastre, pentru tați și mame; rugați-vă pentru vecinii voștri, pentru lumea întreagă; rugați-vă pentru comunitatea voastră și

pentru conducătorii de stat; rugați-vă, rugați-vă! Copiii lui Dumnezeu să înainteze pe genunchi!“

Să facem, iubii frați ca aparatul nostru spiritual de emisie și recepție — inima — să funcționeze normal și să transmită Tatălui cereș, prin Domnul Isus Hristos, dorințele, nevoile și mulțumirile noastre. Să rămînă permanentă legătura pămînt-cer-pămînt și să împlinim dorința cerului: „Fiule, dă-Mi inima ta!“ Amin.

Constantin Alexe

BISERICA ȘI CHEMAREA EI

Nici un creștin nu poate ascunde experiența lui creștină, vie, cu Dumnezeu. Vestea cea bună a mîntuirii aparține tuturor, spre binele lor veșnic, spre mîntuirea tuturor celor ce cred.

*

Una din caracteristicile distinctive ale creștinismului, de la începuturile lui, a fost interesul față de binele și fericirea oamenilor. Exemplul suprem ne este dat de Isus Hristos care a scos în evidență și a dat importanță dinamismului spiritual. El nu Se retrăgea vreodată undeva în vreo pustie sau în vreun loc singuratic, așteptînd ca urmașii și ucenicii Săi să-L descopere. Isus simțea o responsabilitate față de omenire, avea o solie, o lucrare pe care a adus-o la îndeplinire. Evanghelistul Luca prezintă astfel această slujire a Mîntuitorului: „Cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfînt și cu putere pe Isus din Nazaret care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți... cîci Dumnezeu era cu El“. (Fapte 10, 38).

Zi și noapte, rar luîndu-și timp pentru Sine, Isus Hristos își îndeplinea lucrarea Sa. De îndată ce a ales pe cei doisprezece ucenici, i-a trimis, dîndu-le putere „să tîmăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință“. (Mat. 10,1). Mai înainte de a fi pe deplin instruiți și ca o obligativitate a acestei pregătiri a lor, ei au fost trimiși în orașele și satele din Israel, în Sidon și dincolo de Iordan, să vestească Împărăția lui Dumnezeu.

Acest lucru era ceva nou și neobișnuit pentru poporul ce fusese ales ca să facă cunoscut lumii iubirea lui Dumnezeu. În Vechiul Testament ni se spune foarte puțin, sau chiar deloc despre eforturile evanghelice. Cu excepția călătoriei lui Iona la Ninive pentru a transmite acestora solia lui Dumnezeu, poporul Israel era chemat ca prin viața lui să exemplifice principiile adevărului lui Dumnezeu. Ei trebuiau să demonstreze binecuvîntările ce puteau fi partea aceluia care se consacra lui Iahve — Dumnezeu a toate creator. Viața

lor trebuia să fie atît o chemare cît și o binecuvîntare pentru cei din jurul lor.

Isus Hristos însă a trecut dincolo de această concepție iudaică, și S-a identificat cu poporul de rînd, a mers ca ei și împreună cu ei pe drumurile pline de praf ale Palestinei, și a stat cu ei la mesele lor simple, sau imbelșugate, vorbind cu ei despre problemele cotidiene ale vieții și ale familiilor lor, despre ocupațiile lor cum și despre modul în care ei înțelegeau pe Dumnezeu. Inima și ființa Lui era cu ei. El dorea foarte mult să-i facă să înțeleagă cum era în realitate Dumnezeu, Tatăl Său. Cu un interes vizibil și sfînt, El dorea să-i facă să cunoască din experiența lor zilnică bucuria, nădejdea și binecuvîntarea faptului de a fi un copil al lui Dumnezeu.

Isus nu putea fi satisfăcut cu pasivitatea egocentristă a iudeilor. El căuta să transmită căldură, din căldura Sa, și iubire din iubirea Sa; căuta să facă din convingerile și idealurile Sale, convingerile și idealurile urmașilor și ucenicilor Lui.

Pentru a realiza acest lucru, El a trebuit să coboare în tumultul vieții generației Sale. El „străbătea toate cetățile și satele învățînd pe norod în sinagogi, povăduind Evanghelia Împărăției, și vindicînd orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod. Cînd a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi fără păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: „Mare este secerișul dar puțini sînt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui“. (Mat. 9,35—38).

Tot această stringentă necesitate a determinat pe Mîntuitorul să înțilnească pe ucenicii Săi, pe un munte din Galileea, după învierea Sa. De ce oare a fost nevoie să meargă de la Ierusalim și pînă în Galileea? De ce era necesar să urce pe un munte? Ce avea oare să le spună așa de important? Biblia ne raportează un singur me-

saj transmis lor de Isus, un singur gând pe care dorea cu înfocare să-l lase ucenicilor Lui, mai înainte de înălțarea Sa la cer: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sint cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Mat. 28,18-20).

Această Evanghelie este marea chartă a Împărăției lui Hristos. El a arătat că ucenicii Săi sint aceia care au datoria să facă cunoscut tuturor invitația harului. Ei trebuiau și trebuie să fie epistole vii ale soliei mântuirii prin Hristos.

În primele zile ale creștinismului în biserica apostolică, aceasta și-a îndeplinit în mod deosebit lucrarea chemării Sale. Mai târziu, datorită reformațiunii secolului al șaisprezecelea și în secolele ce au urmat, s-a refăcut în creștinism simțământul legăturii personale cu Dumnezeu iar Evanghelia a fost făcută cunoscută pretutindeni, adevărurile ei fiind repuse în valoarea lor veșnică.

Ingerul din Apocalips 14 „zbură prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească... oricărui neam, oricărui semințiu, oricărui limbi și oricărui norod”. Solie de avertizare și solie de mîntuire, de iubire fără discriminare. Aceasta este chemarea și mandatul bisericii din care facem parte, rațiunea existenței ei. De fapt solia în sine, nu este nouă, ci ea este Evanghelia cea veșnică. Astfel, solia primului din cei trei ingeri din Apocalips 14, este aceeași ca a ingerilor ce au vestit nașterea pruncului Isus, Mîntuitorul lumii, în iesirea din Betleem. Aceeași solie a nădejdi prezentată lui Adam și Eva protopărinții noștri atunci cînd ei și-au dat seama de enormitatea vici și pedepsei lor. Este aceeași care a fost prezentată lui Abraam atunci cînd a fost gata să aducă jertfă pe fiul său Isaac. Dumnezeu, în iubirea și mila Sa a găsit o cale pentru împăcare și pentru viață veșnică. Iar calea aceasta este numai... prin Fiul Său, Isus Hristos. Lauda să fie a lui Dumnezeu căci această cale este valabilă pentru toți, chiar și pentru cel mai decăzut dintre păcătoși.

Aceasta este Evanghelia, ea este cu mult mai mult decît numai „vestea cea bună”, așa cum o numim adesea, ea este cea mai bună veste pe care au auzit-o cîndva urechile muritorilor. Este viața ce trebuie să fie oferită tuturor, ca toți să aibă parte de ea, toți să aibă posibilitatea să cunoască și să se pronunțe în cunoștință de cauză. În Sfînta Scriptură avem o ilustrație edificatoare în acest sens. Raportul biblic spune că în timpul profetului Elisei, o cetate era asediată. Toată rezerva de hrană a ei se terminase și provizii nu mai puteau fi aduse înăuntru. Foamea făcea ravagii.

Într-o noapte, patru cerșetori bolnavi de lepră au ieșit din cetate, hotărîți să ceară mila asediatorilor ca să nu moară de foame. Starea lor era disperată căci erau sortiți pieirii. Nu exista nici o altă posibilitate de supraviețuire. Spre uimirea lor, au constat că armatele asediatoare fugiseră în mod misterios. Prima reacție a lor a fost aceea să se sature din proviziile lăsate de fugari. La un moment dat, și-au adus aminte și de cei din cetate așa că, au alergat la porți și au anunțat că în afara zidurilor se găsește hrană pentru toți. Cineva spunea că vestirea Evangheliei este, în termenii istorioarei de mai sus, lucrarea „cerșetorului” de a spune altui „cerșetor” unde se poate găsi pîinea și apa vieții veșnice.

Lucrarea aceasta nu constituie nici o povară și nici o obligație impusă de Hristos urmașilor Săi. Ea este reacția spontană și plină de bucurie a iubirii lui Dumnezeu pentru noi, este iubirea în acțiune. Cînd am trăit experiența nasterii din nou, a convertirii, cînd am experimentat pentru noi pacea armoniei cu Dumnezeu, atunci această bucurie nu trebuie să fie egoistă. Ea trebuie să fie a tuturor. Pacea, liniștea și certitudinea mîntuirii sint elemente ale harului divin pentru cei păcătoși.

Deși nu avem o Evanghelie nouă, avem o solie deosebită. Tîrziu solie noastră constă în sublinierea aspectelor deosebite ale Evangheliei pentru timpul încheierii lucrării Planului de Mîntuire.

Isus Hristos a avut foarte mult și multe de spus despre această perioadă a Planului de Mîntuire. Într-un fel sau altul, toate pildele sau parabolele Sale s-au ocupat cu acest subiect, inclusiv parabola semintei căzută în diferite feluri de pămînt cu secerisul corespunzător: în parabola neghinei semănată printre griu, care mai târziu a fost separată de griu și arsă; în pilda celor zece fecioare și a omului fără baia de nuntă, ca și la pisa nuntii fiului de împărat: a pildei lucrătorilor angajați la diferite ore din zi, ca să lucreze via celui ce i-a angajat, ca și în pilda oilor și a caprelor. Toate aceste parabole îndreaptă atenția ascultătorilor la ziua socotelilor finale, la încheierea marelui Plan al Mîntuirii făcut de Dumnezeu în favoarea celor păcătoși.

Conform profetei, noi cei care trăim aceste deosebite zile ale istoriei omenirii și ale istoriei mîntuirii, avem datoria de a înțelege bine lucrarea și menirea noastră. Noi cunoștem din experiență bucuria mîntuirii și a faptului că făgăduința cea mare, făgăduința de veacuri a lui Dumnezeu este gata să se împlătească. Iată deci stringenta realizării mandatului și menirii noastre, de a fi niște evanghelii și martori vii pentru Dumnezeu.

De un lucru sintem convinși cu toții și anume că Împărăția lui Dumnezeu nu se stabilește datorită unor calcule matematice. Secretul

succesului încheierii lucrării și a pregătirii oricărui credincios în vederea întîlnirii cu Hristos, este Persoana și lucrarea Duhului Sfînt. El este Acela care convinge de păcat; El este Acela care schimbă inimile și transformă viața. De fapt, Duhul Sfînt este Acela care pune în inimile noastre dorința de a urma exemplul lui Isus și care ne asociază Lui în a căuta să se salveze ceea ce este pierdut.

De aceea, spunea El: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt”. Existența și lucrarea noastră se bazează pe faptul că Isus Hristos are „toată puterea”, puterea Duhului Sfînt. De aceea, la înălțarea Sa El a spus ucenicilor să rămînă în Ierusalim pînă cînd făgăduința Duhului Sfînt va veni cu o prezență plină de putere asupra lor. După această experiență ei aveau să fie martori pentru Dumnezeu în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului”. Acesta a fost secretul succesului avut de ucenici, despre care raportul Scripturii ne spune că: „Au răscolit lumea”, (Fapte 17,6).

În această lucrare a lor, cu puterea cu care au fost îmbrăcați, ucenicii n-au văzut numai o mie de persoane convertite într-o singură zi, ci trei mii, căci citim în Fapte 2,47: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți”.

Duhul Sfînt este adevăratul ziditor al Bisericii. Datorită Lui sintem botezați în trupul lui Hristos. El este Cel care determină, activează și face în stare pe credincios să trăiască această experiență. Cînd vorbim de evanghelizarea lumii, de fapt noi vorbim despre partea ce ne revine în cooperarea cu Duhul Sfînt în planul Său de lucru. Și cînd vorbim despre rolul bisericii în evanghelizare, noi ne referim la fiecare membru în parte. Toți aceia care au primit Evanghelia și care au fost botezați în Hristos au devenit niște colaboratori cu El în realizarea Planului de Mîntuire. Poporul lui Dumnezeu a fost totdeauna credincios lucrării chemării Sale.

În unitatea Sfîntelor Scripturi, nu există nici o clasificare pe clase sociale sau rase a celor credincioși. După cum cei credincioși se bucură de primirea Evangheliei, tot așa toți trebuie să se împărtășească de binecuvîntarea vestirii ei. Duhul Sfînt ne dă o largă varietate de daruri, fiecare fiind beneficiarul a cel puțin un dar. Toate darurile au un singur scop și anume — zidirea trupului lui Hristos.

În același context, dar folosind o altă metaforă, apostolul Petru vorbește despre „o profeție” a celor credincioși. Sub îndrumarea dată de Isus Hristos, Marele nostru Mare Preot, fiecare dintre noi slujim lui Dumnezeu într-o umilă capacitate profețască, ducînd pe Hristos oamenilor și pe oameni la Dumnezeu. Fiecare dintre noi sintem unul altuia frați și surori. Noi avem o responsabilitate pentru bu-

na stare spirituală a celor din jurul nostru cu care ne asociem, ca ființe omeneste asemenea nouă. „Dacă nu sîntem binevoitori a face sacrificii pentru mîntuirea sufletelor ce stau gata să piară, atunci nu sîntem vrednici a intra în Impărăția lui Dumnezeu”.

„Succesul bisericii, în realizarea dezideratului divin ce-i stă înainte, depinde de totala și activa noastră participare la această lucrare.

Cînd ne dăm seama și înțelegem toate cîte a făcut Dumnezeu pentru noi, și pentru fiecare dintre noi în parte, cînd contemplăm Planul Său de Mîntuire făcut special pentru noi oameni păcătoși și răzvrățiți, așa cum este el schițat în profetiile Bibliei, atunci să lăsăm ca Duhul Sfînt să lucreze prin noi, spre a fi de folos altora, aproapei noastre, în virtutea principiului iubirii față de Dumnezeu, care se manifestă numai în iubirea față de aproapele. Iar iubirea... se manifestă într-o slujire neegoistă. „Dumnezeu așteaptă de mult ca spiritul slujirii să pună stăpînire pe întreaga biserică, așa încît fiecare credincios să lucreze pentru El, după darul dat lui de Cel Atotputernic”. (A.A., 111).

Să ne rugăm ca în această Săptămîna de Rugăciune, Duhul Sfînt al lui Dumnezeu să ia în stăpînire deplină viața noastră. Împreună cu Treimea Divină; Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, cu ingerii cerului și noi toți, să conlucrăm la înfăptuirea Planului de Mîntuire, la încheierea Lui, spre slava lui Dumnezeu și mîntuirea noastră. Amin!

N. Wilson
Președintele
Conferinței generale A.Z.S.

* *
* *
* *

BISERICA RĂMĂȘITEI LUI HRISTOS

(urmăre din pag. a 15-a)

de incredere și umilință acceptă învățătura și mîngierea Spiritului Profetic ca fiind în adevăr mărturia lui Isus; Marele lor Mare Preot în Sanctuarul ceresc, și care propovăduiesc convingerile și Evanghelia cea veșnică așa cum cere mandatul biblic din Mat. 24,14 „tuturor neamurilor”; astfel de creștini transmiț prin cuvînt și faptă o soție unică despre Isus Hristos. Ei împlinesc caracteristicile bisericii rămășiței ce ne sînt date în Apoc. 12,17; 14,6-12, „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos”. Facă Bunul Dumnezeu ca viața noastră să ne recomande a fi astfel de urmași ai lui Isus Hristos.

Comitetul Uniunii

VOI SÎNTEȚI LUMINA LUMII

Trecuseră patru mii de ani de cînd datorită căderii în păcat a primei perechi de oameni, puterea întinericului a ajuns să domnească pe acest pămînt. Și în tot acest îndelungat timp, o luptă continuă și grea s-a dus între puterea Luminii și puterea întinericului, luptă în care Dumnezeu a pus la lucru întreg cerul, folosind toate mijloacele îngăduite de caracterul Său desăvirșit în sfințenie pentru a salva pe oameni de sub puterea tirană a diavolului. Și din motive temeinice, a bineplăcut lui Dumnezeu ca în această nobilă lucrare de salvare a omului să ia ca asociați ai Săi și oameni; oameni care din proprie experiență au ajuns să cunoască ce înseamnă păcatul, să cunoască roadele amare pe care le aduce, și să-l urască, luptînd împotriva lui; luptînd pentru a salva pe semenii lor, pentru a-i ajuta să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, voia Sa descoperită în Legea Sa, dragostea nemărginită, și planul și dorința de a-i salva, de a-i mîntui. Enoh, Noe, Abram și mulți alții, toți au fost chemați de Dumnezeu a fi lucrători cu Sine pentru aducerea la îndeplinire a mărețului Său plan pentru mîntuirea omului pierdut, căzut sub puterea păcatului. Prin cuvînt și prin viața lor neprihănită precum și prin slujbele preînchipuitoare, ei căutau să îndrepte mințile tuturor celor cu care veneau în legătură spre Cel pe care Dumnezeu îl rînduise să fie pentru cei ce vor crede în El, o jertfă de ispășire prin moartea Sa pe cruce. Despre Abel Cuvîntul Domnului spune că prin jertfa pe care a adus-o, el vorbește și astăzi, chiar dacă a murit. (Evr. 11,4). De asemeni despre Enoh, cuvîntul inspirat spune că „a devenit un predicator al dreptății, pentru că vestea poporului cele ce Domnul îi descoperea... El vorbea și în public, ducînd soliile lui Dumnezeu tuturor celor ce voiau să audă soliile Sale de avertizare. Și el nu se mîrginea să transmită soliile lui Dumnezeu, numai urmașilor lui Set. În pămîntul unde Cain căutase să fugă de fața lui Dumnezeu, Enoh făcea cunoscut lucrurile înfricoșate, pe care Dumnezeu i le făcuse cunoscut în viziune.” (P.P. 87). Tot așa era și cu Noe prin construirea corăbiei timp de o sută douăzeci de ani. „În timp ce vestea lumii sofia de avertizare

faptele sale dădeau mărturie despre credința sa... Orice lovitură de ciocan, la construirea corăbiei era o avertizare pentru popor”. De asemenea, despre Abraam stă scris că, „pretutindeni pe unde trecea, unde își instala cortul său, ridica și un altar... Și mai tirziu cînd canaanii călători treceau pe acolo, reparau altarul și se închinau și ei adevăratului Dumnezeu. (Ps. 98, 135-136). Abraam, prietenul lui Dumnezeu, ne dă un exemplu vrednic de urmat.” (idem. 135). „Uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința”, ne sfătuiește Cuvîntul lui Dumnezeu. (Evr. 13,7 u.p.)

Apoi, așa cum făgăduise lui Abraam, Dumnezeu rîndui ca poporul Israel să fie onorat prin aceea că îl făcu „păstrătorul și păzitorul Legii Sale”. „Dumnezeu îi despărți de lume, spre a le încredința o arună sfîntă. El îi făcu păstrătorii Legii Sale, și era în planul Său să păstreze prin ei, ca popor, cunoștința despre Sine, printre oameni. Astfel avea să strălucească lumina cerului asupra unei lumi învăluită în întinerie, și un glas avea să se audă, care să someze toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor, și să servească viu-lui Dumnezeu”. (P.P. 346).

Da, ei trebuiau să descopere tuturor pe adevăratul Dumnezeu și pe Salvatorul făgăduit. „Dar din cauza necredinței lor, planul lui Dumnezeu nu s-a putut împlini decât cu mari greutăți și umiliri”.

Dar iată că a sosit și împlinirea vremii cînd Dumnezeu a trebuit să trimită pe Fiul Său, „ca să răscumpere pe oameni”, asigurîndu-le chiar și înfierea.

Cu privire la starea de decădere în care se găsea lumea, precum și poporul ales să fie lumina lumii, cuvîntul inspirat spune: „Ei refuzase a se preda lui Dumnezeu spre salvarea omenirii și devenise agenți ai lui Satana pentru nimicirea omenirii... Oamenii pe care Dumnezeu îi alesese să fie stîlp și temelie a adevărului se făcuseră reprezentații lui Satana... Cînd aduceau jertfele jucau un rol ca actorii la teatru”. (H.L.L.30). Aceasta era starea lumii precum și a poporului rînduit de Dumnezeu să fie lumina lumii, atunci cînd în persoana Fiului lui Dumnezeu a coborît în această lume, spre a-i aduce mîntuirea.

Nașterea bisericii creștine

Prima lucrare pe care Domnul Isus a făcut-o ca început al activității Sale Mesianice, după ce mai întâi a fost botezat și a fost uns cu Duhul Sfânt, așa cum era scris, a fost să cheme un grup de oameni, spre a-i face conlucrătorii Săi, pentru a aduce lumii vestea cea bună a mântuirii, atît în timpul cînd El avea să fie împreună cu ei, cum și după înălțarea Sa la cer.

Raportul sfînt ne spune că stînd cu ei pe munte, unde o mare mulțime se adunase în jurul Său, după ce a rostit mai întîi fericirile în azul acelei mulțimi de oameni, S-a îndreptat spre cei pe care îi chemase spunîndu-le „Voi sînteți sarea pămîntului“. Ce a vrut Domnul Isus să-i învețe prin aceasta? Cuvîntul inspirat zice: „Gustul sării reprezintă puterea de viață a creștinului, iubirea Domnului Isus în inima și neprihănirea Lui care străbate viața. Iubirea Domnului Isus este molipsitoare și agresivă. Dacă locuiește în voi, ea se va revărsa și asupra altora“. O, Doamne, Te rugăm să faci Tu ca viața noastră, faptele noastre, așa precum sarea, să dea naștere în sufletul tuturor celor cu care venim în legătură, dorința plăcerii dragostei pentru Tine și pentru Cuvîntul Tău; să facă să se nască în toți dorința pentru o viață curată, sfîntă, demnă de un copil al Tău! Fă Tu ca Duhul Sfînt să lucreze cu putere în noi și prin noi ca biserică a Ta, pentru vindecarea sufletului celor din jurul nostru.

Și Domnul Isus continuă mai departe zicînd: „O cetate așezată pe un munte nu poate să rămînă ascunsă“. Ce exemple minunate din care biserică lui Dumnezeu să poată lua învățătură cu privire la marea răspundere ce o are față de această lume! Așezată pe înălțimea desăvîșirii creștine, pe înălțimea neprihănirii atribuite, ea va putea fi văzută de oricine. Căci cine nu vede și nu admiră o cetate așezată pe un munte? Ca și omul lui Dumnezeu David, ca biserică a lui Dumnezeu mai mult ca oricînd, în această săptămînă, cu lacrimi și din toată inima, să strigăm și noi către Domnul, rugîndu-L să ne ridice El pe această înălțime, pe această stîncă a desăvîșirii pentru ca, viața noastră să ajungă o putere cuceritoare pentru o lume sortită pieririi. Și Domnul continuă zicînd: „Voi sînteți lumina lumii. Și oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor ce sînt în casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“. (Mat. 5,14-16).

Și după ce le-a arătat misiunea lor în această lume, i-a pregătit un timp de peste trei ani, iar înainte de înălțarea Sa le-a zis: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“. „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile“, căci Eu v-am chemat și „v-am

rînduit să fiți martorii Mei“ pînă la marginile pămîntului, făgăduindu-le că El va fi cu ei și că îi va îmbrăca cu puterea Duhului Sfînt.

Ucenicii au ascultat de porunca Sa și au pornit, în numele Său, la lucru. Și ce minunate au fost roadele! Străpuși în inimă, oamenii strigau: „Fraților ce să facem?“ Și trei mii de suflete s-au întors la Dumnezeu. Apoi numărul celor ce au crezut s-a ridicat la cinci mii. Se spune că de la data aceasta pînă la finele primului secol, prin lucrarea primei bisericii numărul ce-

lor ce au crezut și s-au întors la Dumnezeu s-a ridicat la vreo cinci milioane de suflete.

Marea însărcinare a bisericii

Aceeași însărcinare dată de Domnul Isus, la început, bisericii Sale și anume de a fi sare și lumină pentru o lume apăsată greu de puterea păcatului, o lume fără nădejde și fără Dumnezeu, în aceeași măsură este dată și bisericii lui Dumnezeu de astăzi. „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor“. (Apoc. 14,6-7). Sotemnă și cutremurătoare solie! O tu biserică a lui Dumnezeu care ești așa de slabă și plină de defecte, pleacă-ți genunchii și imploră, cere puterea făgăduită a Duhului Sfînt, căci numai așa îți vei putea aduce la îndeplinire mandatul ce îți s-a încredințat. Cuvîntul inspirat zice: „Viața lui Hristos în suflet, iubirea Sa descoperită în caracter, va face din ei (adică urmașii Săi) lumina lumii. Despărțiți de Hristos noi sîntem ca o făclie neaprinsă... Dar cînd ne întorcem spre Soarele neprihănirii,

cînd venim în atingere cu Hristos, tot sufletul se luminează de strălucirea feței Sale de Dumnezeu. Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie mai mult decît o lumină în lume. Ei sînt lumina lumii... Biserica lui Dumnezeu, fiecare urmaș al Domnului Isus, este mijlocul hotărît de cer pentru descoperirea lui Dumnezeu față de oameni. Ingerii ai lui Dumnezeu așteaptă să dea prin noi lumina și puterea cerului sufletelor care sînt aproape să piară... Dacă Hristos locuiește în inima noastră, este cu neputință să ascundem lumina prezenței Sale... urmașii lui Hristos sînt puși ca purtători de lumină pe calea spre ceruri... văzînd faptele lor bune, și alții ajung să mărească pe Tatăl care este în ceruri, deoarece atunci se vede clar că există un Dumnezeu care șade pe tronul Universului, al cărui caracter este vrednic de laudă și imitare. Iubirea divină strălucînd în inimă, armonia creștină dată pe față sînt ca o întrezărire a cerului îngăduită oamenilor din lumea aceasta“. (Cuget. 44).

Prin proorocul Isaia Domnul poruncește poporului Său, bisericii Sale: „Scoală-te și luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pămîntul, și o negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbra în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale“. (Is. 1,3). „Și voi sînteți martorii Mei, zice Domnul“. (Is. 4,1.10) Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu și l-a cîștigat ca să fie al Lui ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“. (1 Petru 2,9). Dumnezeu care ne-a împăcat cu El prin Domnul Hristos și care dorește să împace toată lumea cu Sine, tot prin moartea Fiului Său, a făcut din copiii Săi trimiși împuterniciți pentru a propovădui în lume această solie a împăcării cum zice apostolul Pavel. (2 Cor. 5,18-20). Comunitatea este unealta aleasă de Dumnezeu spre a călăuzi pe oameni la mîntuire. Ea a fost chemată de Dumnezeu la servire, iar misiunea ei este de a vesti lumii Evanghelia. În ea se află bogățiile harului lui Hristos.

Ce favoare! Ce cîinste pe care Dumnezeu o acordă bisericii Sale, mie și ție iubite frate și soră: să fim o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, să fim ceea ce de drept nu merităm să fim adică un popor al lui Dumnezeu. De unde eram fără Hristos, fără o nădejde și fără Dumnezeu acum să avem totul și toate în Domnul Isus. Ba încă Dumnezeu ne-a făgăduit că prin noi, această biserică a Sa El va da în cunoștință „domniilor și stăpînirilor din locurile cerești, înțelepciunea Sa nespus de felurită“. (Efes. 3,10).

Ce minunat! Dar, putem crede? Da, noi credem fiindcă știm că Cel ce a făcut făgăduința este credincios și o va împlini. De aceea Tatăl

Îți mulțumim că datorită îndurării Tale, ai găsit cu cale să faci din noi ființe pline de defecte o biserică a Ta „curată ca soarele, frumoasă ca luna“, „fără pată și fără zbircitură“ (Cint. Cint. 6,10; Efes. 5,27). Ai rinduit ca biserica Ta să fie „stîlp și temelie a adevărului“ (1 Tim. 3,15).

O biserică biruitoare

Dumnezeu a făcut cunoscut bisericii Sale și luptele ce va avea să le poarte cu puterea întunericului, precum și primejdiile ce o vor amenința. „Satana v-a cerut să vă cearnă cum se cerne griul“. (Luca 22,31). „Și balaurul, miniat pe femeie s-a, dus să facă război cu rămașița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și în mărturia lui Isus Hristos“. (Apoc. 12,17). Dar Dumnezeu i-a făgăduit și ajutorul necesar pentru a putea birui. „Dar Eu m-am rugat pentru tine, să nu se piardă credința ta“. „...căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor lui“. (Zah. 2,8 u.p.). Cuvîntul inspirat zice: „În anumite împrejurări, pare că Domnul ar fi uitat primejdiile bisericii Sale, și disprețul aruncat asupra ei de cel rău. Dar Dumnezeu n-o uită. Nimic în această lume nu este așa de scump inimii lui Dumnezeu ca biserica Sa... Hristos nu va părăsi cu

nici un chip pe aceia pentru care a murit. Noi Îl putem părăsi pe El și putem fi biruiți de ispite; dar Hristos nu Se poate întoarce niciodată de la un suflet, pentru că a plătit prețul de răscumpărare cu propria Sa viață. (P.R.418).

De asemenea, pentru biserica lui Dumnezeu există primejdia a se crede că este bogată și că n-ar duce lipsă de nimic, în timp ce Dumnezeu îi spune că este încropită, în stare de sărăcie lipsită de toată demnitatea necesară. Dumnezeu știe însă că ea este biserica luptătoare și nu biruitoare. Ea este încă nedesăvîrșită, dar Dumnezeu nu o leapădă din cauza aceasta. Și intrucît El a făcut-o obiectul cel mai scump al inimii Sale, îi oferă și un remediu pentru vindecare: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc... haine albe și doctorie pentru ochi“. (Apoc. 3,18). „Dar chiar acum zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post cu plîns și bocet... Stringeți poporul, țineți o adunare sfîntă: adunați pe bătrîni, strîngeți copiii, și chiar pruncii de la țîță! Să iasă mirele din cămara lui, și mireasa din odaia ei, Preoții, slujitorii Domnului, să plîngă între țîndă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-te de poporul Tău“. (Ioel 2,12-17). „Astăzi trebuie să vă predați lui Dumnezeu, pentru

ca El să facă din voi vase de cinste, demne pentru serviciul Său. Azi să vă predați lui Dumnezeu, ca să fiți goliți de egoism, de invidie, de gelozie, de bănuială rea, de ceartă, și de orice lucru care ar dezonora pe Dumnezeu. Azi să aveți vasele curățite ca să fiți pregătiți pentru roua cerească, gata pentru primirea Ploii Tîrzii; pentru că Ploaia Tîrzie va veni și binecuvîntarea lui Dumnezeu va umple orice suflet care s-a curățit de orice întinăciune. Datoria noastră acum este să predăm sufletele noastre lui Hristos, spre a putea fi pregătiți pentru reinsufletirea de la fața Domnului, pregătiți pentru botezul cu Duhul Sfînt“. (id. 122).

Dumnezeul nostru, El care ne-a chemat la o minuire așa de minunată, El Tatăl îndurătorilor, să ne ajute tuturor, ca biserică a Sa, ca această Săptămîna de Rugăciune să fie pentru noi toți un timp al cîștigării biruinței depline asupra păcatului, și Domnul Isus să rămînă în noi „nădejdea slavei viitoare“.

„De aceea, prea iubiții mei frați, fiți tari, neclintîți, și sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“. (1 Cor. 15,58).

I. Iorga
pastor-pensionar

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și Șt. Radu.

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65